

WYROK W BRZMIENIU PO SPROSTOWANIU

Sygn. akt: II AKa 80/13

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 marca 2014 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Bożena Brewczyńska
Sędziowie	SSA Wiesław Kosowski (spr.) SSA Mirosław Ziąja
Protokolant	Magdalena Baryła

przy udziale **Prokuratora Prok. Okręg. del. Pawła Zuberta**

po rozpoznaniu w dniach 14.06.2013 roku, 17.01.2014 oraz 14.03.2014 i 17.03.2014 roku sprawy:

1. **J. L.s.** W.i H.

ur. (...) w C.

oskarżonego z art. 258 § 1 k.k., art. 299 § 1, 5 i 6 k.k. przy zast. art. 65 § 1 k.k., art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i art. 37 § 1 pkt 1 i 5 k.k.s.;

2. **I. Z.** c. L. i R.

ur. (...) w Z.

oskarżonej z art. 258 § 3 k.k., art. 299 § 1, 5 i 6 k.k. przy zast. art. 65 § 1 k.k.;

3. **E. P.s.** S.i M.

ur. (...) w C.

oskarżonego z art. 258 k.k., art. 299 § 1, 5 i 6 k.k. przy zast. art. 65 § 1 k.k., art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i art. 37 § 1 pkt 1 i 5 k.k.s. i inne;

4. **T. M.(M.)** s. H.i Z.

ur. (...) w C.

oskarżonego z art. 258 § 1 k.k., art. 299 § 1, 5 i 6 k.k. przy zast. art. 65 § 1 k.k., art. 54 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i art. 37 § 1 pkt 1 i 5 k.k.s. i inne;

5. **M. Z.** s. L. i D.

ur. (...) w O.

oskarżonego z art. 258 § 1 k.k., art. 299 § 1, 5 i 6 k.k. przy zast. art. 65 § 1 k.k., art. 54 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i art. 37 § 1 pkt 1 i 5 k.k.s. i inne;

6. **G. W.s.** A.i J.

ur. (...) w Z.

oskarżonego z art. 258 § 1 k.k., art. 270 § 3 k.k. przy zast. art. 65 § 1 k.k.;

7. **J. B. (1)** s. J. i M.

ur. (...) w D.

oskarżonego z art. 239 § 1 k.k.;

8. **R. S.** s. W. i B.

ur. (...) w L.

oskarżonego z art. 258 § 1 k.k., art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 299 § 1, 5 i 6 k.k. przy zast. art. 65 § 1 k.k.;

9. **E. Ś.s.** R.i S.

ur. (...) w K.

oskarżonego z art. 23 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23.01.2004 roku o systemie monitorowania paliw ciekłych i biopaliw ciekłych (Dz. U. Nr 34, poz.293);

na skutek apelacji prokuratora odnośnie oskarżonych G. W.i J. B. (1) i obrońców oskarżonych: J. L., I. Z., E. P., T. M., M. Z., G. W., R. S. i E. Ś.

od wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie

z dnia 30 października 2012 roku, sygn. akt. II K 53/08

1. uchyla zaskarżony wyrok wobec oskarżonego G. W. w punktach 33 – 37 i wobec oskarżonego R. S. w punktach 39 – 44 i przekazuje sprawę w tej części do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Częstochowie;

2. uchyla punkt 30 zaskarżonego wyroku i na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k.

w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. umarza postępowanie wobec oskarżonego M. Z. o czyn opisany w punkcie XVII wyczerpujący znamiona przestępstwa skarbowego z art. 54 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i art. 37 § 1 pkt 1 i 5 k.k.s. w brzmieniu tych przepisów na dzień 25 lipca 2003 roku, a kosztami postępowania w tym zakresie obciąża Skarb Państwa;

3. uchyla zawarte w punkcie 32 rozstrzygnięcie odnośnie wymierzenia oskarżonemu M. Z. kar łącznych pozbawienia wolności

i grzywny;

4. orzeka wobec oskarżonego M. Z. na mocy art. 85 k.k.

i art. 86 § 1 k.k. w miejsce kar pozbawienia wolności orzeczonych wobec niego w punktach 27, 28 i 31 zaskarżonego wyroku nową karę łączną 2 (dwóch) lat

i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

5. zmienia zaskarżony wyrok:

- w punktach 1, 7, 12, 20 i 27 poprzez eliminację z opisu czynów przypisanych oskarżonym J. L., I. Z., E. P., T. M., M. Z. zwrot „przeciwko mieniu”
- w punktach 2, 8, 13, 21 i 28 poprzez eliminację z podstawy prawnej skazania oskarżonych J. L., I. Z., E. P., T. M., M. Z. § 6 art. 299 k.k.;
- w punktach 1, 2, 7, 8, 12, 13, 20, 21, 27 i 28 poprzez eliminację imiennego wskazania współsprawców, tj. osób G. W. i R. S. i przyjęcie w miejsce określenia „z inną ustaloną osobą” określenia „z innymi ustalonymi osobami”;

6. w pozostałej części utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

7. zasądza od Skarbu Państwa (Sąd Apelacyjny w Katowicach) na rzecz adwokata M. K. – Kancelaria Adwokacka w C. kwotę

885,60 (osiemset osiemdziesiąt pięć złotych i sześćdziesiąt groszy), w tym

23% podatku VAT tytułem nieopłaconych kosztów obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu E. P. w postępowaniu odwoławczym;

8. zwalnia oskarżonych J. L., I. Z., E. P., T. M., M. Z. i E. Ś.

od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, wydatkami postępowania odwoławczego w całości obciążając Skarb Państwa.

Sygn. akt II AKa 80/13

UZASADNIENIE

J. L. został oskarżony o to, że

I. w okresie od 14 lutego 2002 roku do 18 maja 2004 roku w C., S.

i innych miejscowościach na terenie kraju, działając wspólnie i w porozumieniu

z Ł. B., I. Z., E. P., T. M., M. Z., G. W. i R. S., brał udział

w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu dokonywanie przestępstw przeciwko mieniu, obrotowi gospodarczemu, wiarygodności dokumentów i przestępstw karno – skarbowych, to jest o czyn z art. 258 § 1 k.k.,

II. w okresie od 14 lutego 2002 roku do 18 maja 2004 roku w C., S.

i innych miejscowościach, działając w strukturze zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z Ł. B., I. Z., E. P., T. M., M. Z., G. W.

i R. S., w celu osiągnięcia znacznej korzyści majątkowej, podejmował czynności zmierzające do udaremnienia stwierdzenia przestępnego pochodzenia oraz miejsca przechowywania środków pieniężnych w wielkiej kwocie - w ten sposób, że założył rachunki bankowe dla własnej firmy PPHU (...) w (...) BANK (...) S.A. Oddział w C. oraz w (...) Banku (...) S.A. Oddział

w S., a następnie wypłacił z tych rachunków pieniądze przekazując je nieustalonym osobom oraz J. S., któremu - w okresie od 2 lipca do 3 września 2002 roku - przekazał pieniądze w łącznej kwocie 380.000,- złotych, celem przechowania dla niego tej kwoty i założenia na własne nazwisko lokat bankowych w (...) BANK (...) S.A. Oddział w C. oraz zrealizował bezgotówkowe transakcje przy użyciu kart płatniczych, przy czym ogólna wartość tych operacji wyniosła 10.979.108,66 złotych, a ponadto wiedział, że wymienione środki pieniężne pochodzą z korzyści związanych z popełnieniem czynów zabronionych, a mianowicie z płatności za transakcje kupna i sprzedaży produktów chemicznych oraz paliw płynnych wytwarzanych w sposób naruszający przepisy o podatku akcyzowym w celu uszczuplenia z tego tytułu należności Skarbu Państwa, to jest o czyn z art. 299 § 1, 5 i 6 k.k. przy zast. art. 65 § 1 k.k.,

III. w okresie od 19 lutego 2002 roku do 25 stycznia 2004 roku w C., działając w strukturze zorganizowanej grupy przestępczej, jako właściciel Przedsiębiorstwa Produkcyjno – Handlowo – Usługowego (...) z siedzibą

w C. przy ul. (...), prowadząc działalność gospodarczą

w S. przy ul. (...), działając w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem, uchylając się od opodatkowania, przedłożył we właściwym miejscowo Pierwszym Urzędzie Skarbowym w C. nierzetelnie sporządzone deklaracje VAT-7 za okres od lutego 2002 roku do grudnia 2003 roku, przez co naraził Skarb Państwa na uszczuplenie należnego podatku od towarów i usług w kwocie nie mniejszej niż 20.132.069 złotych, to jest o czyn z art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i art. 37 § 1 pkt 1 i 5 k.k.s.,

I. Z. została oskarżona o to, że:

IV. w okresie od 2 października 2000 roku do 30 czerwca 2004 roku w C., S.i innych miejscowościach na terenie kraju, działając wspólnie i w porozumieniu z Ł. B., założyła i kierowała zorganizowaną grupą przestępczą, w skład której wchodził między innymi: J. L., E. P., M. Z., T. M., G. W.i R. S., która miała na celu dokonywanie przestępstw przeciwko mieniu, obrotowi gospodarczemu, wiarygodności dokumentów i przestępstw karno – skarbowych, to jest o czyn z art. 258 § 3 k.k.,

V. w okresie od 3 kwietnia 2002 roku do 30 czerwca 2004 roku w C., S.i innych miejscowościach, działając w strukturze zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z Ł. B., J. L., E. P., M. Z., T. M., G. W.i R. S., w celu osiągnięcia znacznej korzyści majątkowej, podejmowała czynności zmierzające do udaremnienia stwierdzenia przestępczego pochodzenia oraz miejsca przechowywania środków pieniężnych w kwocie łącznej nie niższej niż 28.219.638,66 złotych - w ten sposób, że pieniądze te przyjmowała, przekazywała oraz pomagała do przenoszenia ich własności poprzez wypłaty gotówkowe realizowane z rachunków bankowych firmy PPHU (...)J. L.w (...) BANK (...) S.A.Oddział w C.i w (...) Banku (...) S.A.Oddział

w S., firmy PPHU (...)M. Z.w (...)Oddział K., w (...) Bank (...) Oddział w Z.oraz (...) /Z., firmy PHU (...)w (...) Bank (...) Oddział w M.oraz firmy PHU (...)

w (...) Bank (...) Oddział w R., w (...)BANK Oddział w R.oraz w (...) S.A.(...) Oddział w K.– przy czym wiedziała, że wymienione środki pieniężne pochodzą z korzyści związanych z popełnieniem czynów zabronionych, a mianowicie z płatności za transakcje kupna i sprzedaży paliw płynnych, wytwarzanych w sposób naruszający przepisy o podatku akcyzowym w celu uszczuplenia z tego tytułu należności Skarbu Państwa, to jest o czyn z art. 299 § 1, 5 i 6 k.k. przy zast. art. 65 § 1 k.k.

E. P. został oskarżony o to, że:

VI. w okresie od 1 stycznia 2003 roku do 30 czerwca 2004 roku w C.S.i innych miejscowościach na terenie kraju, działając wspólnie i w porozumieniu z Ł. B., I. Z., J. L., T. M., M. Z., G. W.i R. S., brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu dokonywanie przestępstw przeciwko mieniu, obrotowi gospodarczemu, wiarygodności dokumentów i przestępstw karno – skarbowych, to jest o czyn z art. 258 § 1 k.k.,

VII. w okresie od 1 stycznia 2003 roku do 30 czerwca 2004 roku w C.S., M.i innych miejscowościach, działając w strukturze zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z Ł. B., I. Z., J. L., T. M., M. Z., G. W.i R. S., w celu osiągnięcia znacznej korzyści majątkowej, podejmował czynności zmierzające do udaremnienia stwierdzenia przestępczego pochodzenia oraz miejsca przechowywania środków pieniężnych w wielkiej kwocie w ten sposób, że założył rachunek bankowy dla własnej firmy PHU (...)w (...) Banku (...) S.A.Oddział w M., a następnie wypłacił z tego rachunku pieniądze przekazując je niustalonym osobom w ogólnej kwocie 10.979.108,66 złotych - przy czym wiedział, że wymienione środki pieniężne pochodzą z korzyści związanych z popełnieniem czynów zabronionych, a mianowicie z płatności za transakcje kupna i sprzedaży produktów chemicznych oraz paliw płynnych wytwarzanych w sposób naruszający przepisy

o podatku akcyzowym w celu uszczuplenia z tego tytułu należności Skarbu Państwa, to jest o czyn z art. 299 § 1, 5 i 6 k.k. przy zast. art. 65 § 1 k.k.,

VIII. w okresie od 1 lutego 2003 roku do 30 czerwca 2004 roku w C., działając w strukturze zorganizowanej grupy przestępczej, jako właściciel Przedsiębiorstwa Handlowo – Usługowego (...)z siedzibą w R.przy ul. (...), prowadząc działalność gospodarczą w S.przy ul. (...), działając w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem, uchylając się od opodatkowania, przedłożył we właściwym miejscowo (...)Urzędem Skarbowym

w C. nierzetelnie sporządzone deklaracje VAT-7 za okres od lutego 2003 roku do czerwca 2004 roku, przez co naraził Skarb Państwa na uszczuplenie należnego podatku od towarów i usług w kwocie 6.907.205,00 złotych, to jest o czyn z art. 56 § 1 kks w zw.

z art. 6 § 2 k.k.s. i art. 37 § 1 pkt 1 i 5 k.k.s.,

IX. w okresie od 1 stycznia 2003 roku do 25 maja 2004 roku w C., jako właściciel Przedsiębiorstwa Handlowo – Usługowego (...)z siedzibą w R.ul. (...), prowadząc działalność gospodarczą w S., B., K.

i Z., uchylając się od opodatkowania, nie ujawnił właściwym organom faktu sprzedaży paliw silnikowych w postaci oleju napędowego, benzyny uniwersalnej U – 95

i benzyny bezołowiowej (...)95 będących przedmiotem opodatkowania akcyzą, czym naraził Skarb Państwa reprezentowany przez (...) Urząd Skarbowy w C.– za okres do września 2003 roku – oraz Urząd Celny w C.– za okres od października 2003 roku do kwietnia 2004 roku – na uszczuplenie podatku akcyzowego

w kwocie nie mniejszej niż 724.903,09 złotych ze sprzedaży tych paliw na stacji paliw nr

2 mieszczącej się w B.przy ul. (...), to jest o czyn z art.

54 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i art. 37 § 1 pkt 1 i 5 k.k.s.,

X. w czerwcu 2004 roku w B., jako właściciel Przedsiębiorstwa Handlowo – Usługowego (...), na Stacji Paliw mieszczącej się przy ul. (...), dokonywał sprzedaży oleju napędowego oraz benzyny bezołowiowej nie spełniających ustawowych wymagań jakościowych, to jest o czyn z art. 23 ust. 1 Ustawy z dnia

23 stycznia 2004 roku o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych

i biopaliw ciekłych (Dz. U. Nr 34 , poz. 293).

T. M.(M.) został oskarżonego o to, że:

XI. w okresie od 6 października 2003 roku do 30 czerwca 2004 roku w C., S.i innych miejscowościach na terenie kraju, działając wspólnie i w porozumieniu z Ł. B., I. Z., J. L., E. P., M. Z., G. W.i R. S., brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu dokonywanie przestępstw przeciwko mieniu, obrotowi gospodarczemu, wiarygodności dokumentów i przestępstw karno – skarbowych, to jest o czyn z art. 258 § 1 k.k.,

XII. w okresie od 6 października 2003 roku do 30 czerwca 2004 roku w C., S.i innych miejscowościach, działając w strukturze zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z Ł. B., I. Z., J. L., E. P., M. Z., G. W.i R. S., w celu osiągnięcia znacznej korzyści majątkowej, podejmował czynności zmierzające do udaremnienia stwierdzenia przestępczego pochodzenia oraz miejsca przechowywania środków pieniężnych w wielkiej kwocie w ten sposób, że założył rachunki bankowe dla własnej firmy PHU (...)w (...) Banku (...) Oddział w R., w (...)BANKU Oddział w R.oraz w (...) S.A.

(...) Oddział w K.a następnie wypłacił z tych rachunków pieniądze w ogólnej kwocie 2.992.030 złotych przekazując je nieustalonym osobom – przy czym wiedział, że pochodzą one z korzyści związanych z popełnieniem czynów zabronionych, a mianowicie z płatności za transakcje kupna i sprzedaży produktów chemicznych oraz paliw płynnych wytwarzanych w sposób naruszający przepisy o podatku akcyzowym w celu uszczuplenia z tego tytułu należności Skarbu Państwa, to jest o czyn z art. 299 § 1, 5 i 6 k.k. przy zast. art. 65 § 1 k.k.,

XIII. w okresie od 4 listopada 2003 roku do 30 czerwca 2004 roku w K.i G., woj. (...), działając w zorganizowanej grupie przestępczej, jako właściciel Przedsiębiorstwa Handlowo – Usługowego (...)z siedzibą w B., ul. (...), prowadząc działalność gospodarczą w R.przy ul. (...), działając w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem, uchylając się od opodatkowania, nie ujawnił właściwym urzędem celnym faktu sprzedaży paliw silnikowych wyprodukowanych z pominięciem odprowadzenia podatku akcyzowego w postaci oleju napędowego w ilości 4.120.645 litrów oraz benzyny uniwersalnej U – 95 i bezołowiowej Pb – 95 w łącznej ilości 175.590 litrów, czym naraził Skarb Państwa reprezentowany przez Urząd Celny w K.– za okres do kwietnia 2004 roku – oraz Urząd Celny w G.– za okres od maja i czerwca 2004 roku – na uszczuplenie podatku akcyzowego w łącznej kwocie nie mniejszej niż 4.966.060 złotych, to jest o czyn z art. 54 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i art. 37 § 1 pkt 1 i 5 k.k.s.,

XIV. w czerwcu 2004 roku w R., jako właściciel Przedsiębiorstwa Handlowo – Usługowego (...), dokonywał sprzedaży oleju napędowego nie spełniającego ustawowych wymagań jakościowych, to jest o czyn z art. 23 ust. 1 Ustawy z dnia 23 stycznia 2004 roku o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych (Dz. U. Nr 34 , poz. 293),

M. Z. został oskarżony o to, że:

XV. w okresie od 1 stycznia 2003 roku do 4 kwietnia 2004 roku w C., S., T.i innych miejscowościach na terenie kraju, działając wspólnie i w porozumieniu z Ł. B., I. Z., J. L., E. P., T. M., G. W.i R. S., brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu dokonywanie przestępstw przeciwko mieniu, obrotowi gospodarczemu, wiarygodności dokumentów i przestępstw karno – skarbowych, to jest o czyn z art. 258 § 1 k.k.,

XVI. w okresie od 1 stycznia 2003 roku do 9 grudnia 2003 roku w S., K., Z. i innych miejscowościach, działając w strukturze zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z I. Z., Ł. B. i wymienionymi wyżej osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej podejmował czynności zmierzające do udaremnienia stwierdzenia przestępczego pochodzenia oraz miejsca przechowywania środków pieniężnych w wielkiej kwocie w ten sposób, że jako właściciel Przedsiębiorstwa Produkcyjno – Handlowo – Usługowego (...) z siedzibą w T. – wykorzystując rachunki bankowe założone na tą firmę: nr (...), prowadzony przez (...) BANK (...) S.A. Oddział K., nr (...), prowadzony przez (...) Bank (...) S.A. Oddział w Z. i nr (...), prowadzony przez (...) Oddział w Z. – wypłacił z tych rachunków pieniądze w ogólnej kwocie 10.349.000 złotych przekazując je nieustalonym osobom, przy czym wiedział, że pochodzą one z korzyści związanych z popełnieniem czynów zabronionych a mianowicie z płatności za transakcje kupna i sprzedaży paliw płynnych, wytwarzanych w sposób naruszający przepisy o podatku akcyzowym w celu uszczuplenia z tego tytułu należności Skarbu Państwa, to jest o czyn z art. 299 § 1, 5 i 6 k.k. przy zast. art. 65 § 1 k.k.,

XVII. w okresie od 1 stycznia 2003 roku do 25 lipca 2003 roku w O., woj. (...), działając w strukturze zorganizowanej grupy przestępczej, jako właściciel Przedsiębiorstwa Produkcyjno – Handlowo – Usługowego (...)z siedzibą w T.przy ul. (...), prowadząc działalność gospodarczą w S.przy ul. (...), działając w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem, uchylając się od opodatkowania, nie ujawnił za okres od 1 stycznia 2003 roku do 30 czerwca 2003 roku faktu sprzedaży paliw silnikowych w postaci oleju napędowego, benzyny uniwersalnej U – 95 i benzyny bezołowiowej Pb – 95, będących przedmiotem opodatkowania akcyzą, przez co naraził Skarb Państwa na uszczuplenie podatku akcyzowego w łącznej kwocie nie mniejszej niż 27.297.337 złotych, to jest o czyn z art. 54 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i art. 37 § 1 pkt 1 i 5 k.k.s.,

XVIII. w okresie od maja do sierpnia 2003 roku w S., jako właściciel Przedsiębiorstwa Produkcyjno – Handlowo – Usługowego (...) z siedzibą w T. posługiwał się sfałszowanym świadectwem (...) Centrum (...) w C. dotyczącym oleju napędowego B nr partii 200-36, które na potwierdzenie źródła pochodzenia i jakości oleju napędowego dostarczył wraz ze sprzedawanym paliwem swoim kontrahentom – to jest firmom: (...) w O., PHU (...) w P., (...) w P. i (...) Z. S. w P., to jest o czyn z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

G. W. został oskarżony o to, że:

XIX. w okresie od 1 stycznia 2003 roku do 18 maja 2004 roku w C., S., R., R.i innych miejscowościach na terenie kraju, działając wspólnie i w porozumieniu z Ł. B., J. L., I. Z., R. S., E. P., T. M.i M. Z., brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, mającej na celu dokonywanie przestępstw przeciwko mieniu, obrotowi gospodarczemu, wiarygodności dokumentów i przestępstw karnych – skarbowych, to jest o czyn z art. 258 § 1 k.k.,

XX. w okresie od 1 stycznia 2003 roku do 18 maja 2004 roku w C., S.i innych miejscowościach na terenie kraju, działając w strukturze zorganizowanej grupy przestępczej, w celu popełnienia czynu zabronionego, czynił przygotowania do użycia za autentyczne podrobionych dokumentów w postaci faktur firm PHU (...)w ten sposób,

że wszedł w porozumienie z I. J., E. P. i T. M. od których uzyskał opieczętowane druki nie wypełnionych faktur oraz informacje co do sposobu ich wypełnienia i okoliczności dalszego użycia, to jest o czyn z art. 270 § 3 k.k. przy zast. art. 65 § 1 k.k.,

J. B. (2) został oskarżony o to, że:

XXI. w dniu 30 czerwca 2004 roku w D., pełniąc funkcję wiceprezesa zarządu spółki z o.o. PHU (...), w trakcie realizacji przez funkcjonariuszy Komendy Wojewódzkiej Policji w K. czynności przeszukania należącego do niego mieszkania, podjął działania zmierzające do utrudnienia postępowania karnego o sygnaturze (...) w ten sposób, że działając w celu zatarcia śladów przestępstwa, z obawy przed grożącą mu odpowiedzialnością karną, telefonicznie polecił B. J. wyniesienie z siedziby swojej firmy i ukrycie dokumentacji dotyczącej współpracy handlowej z przedsiębiorstwami (...)

i (...) w zakresie obrotu komponentami do produkcji paliwa, to jest o przestępstwo z art. 239 § 1 k.k.,

R. S. został oskarżony o to, że:

XXII. w okresie od 1 stycznia 2003 roku do 18 maja 2004 roku w C., S., R. i innych miejscowościach na terenie kraju, działając wspólnie i w porozumieniu z Ł. B., I. Z., E. P., T. M., J. L., M. Z. i G. W., brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu dokonywanie przestępstw przeciwko mieniu, obrotowi gospodarczemu, wiarygodności dokumentów i przestępstw karno – skarbowych, to jest o czyn z art. 258 § 1 k.k.,

XXIII. w okresie od 11 kwietnia 2003 roku do 18 maja 2004 roku w C., S., R. i innych miejscowościach na terenie kraju, działając w strukturze zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z wymienionymi wyżej osobami, w celu osiągnięcia znacznej korzyści majątkowej, podejmował czynności zmierzające do udaremnienia stwierdzenia przestępnego pochodzenia oraz miejsca przechowywania środków pieniężnych w kwocie łącznej nie niższej niż 2.036.608 złotych – w ten sposób, że jako wiceprezes firmy (...) Sp. z o.o. przyjął od Przedsiębiorstwa Handlowo – Usługowego (...) – działającego na polecenie I. Z. – środki finansowe w ogólnej sumie nie niższej niż podana powyżej w zamian za dostarczone w/w osobom komponenty do produkcji paliw płynnych w postaci oleju opałowego i toluenu, a tym samym udzielił pomocy do przenoszenia własności wymienionych na wstępie środków pieniężnych poprzez transferowanie ich za pośrednictwem rachunków bankowych należących do współdziałających z I. Z. osób, przy czym wiedział, że pieniądze te pochodzą z korzyści związanych z popełnianiem czynów zabronionych to znaczy z płatności za transakcje kupna i sprzedaży paliwa płynnego wytwarzanego między innymi ze sprzedawanych przez siebie produktów ropopochodnych w sposób naruszający przepisy o podatku akcyzowym, w celu uszczuplenia z tego tytułu należności Skarbu Państwa, to jest o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 299 § 1, 5 i 6 k.k. przy zast. art. 65 § 1 k.k.,

E. Ś., został oskarżony o to, że:

XXIV. w czerwcu 2004 roku w S. województwa (...), jako właściciel Przedsiębiorstwa Produkcyjno – Usługowego (...), w swoich naziemnych

i podziemnych zbiornikach zgromadził olej napędowy oraz benzynę bezołowiową, które to paliwa nie spełniały ustawowych wymagań jakościowych a pomimo tego były sprzedawane klientom (...) oraz wykorzystywane do napędu pojazdów wymienionej firmy, to jest o czyn z art. 23 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23 stycznia 2004 roku o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych (Dz. U. Nr 34, poz. 293).

Sąd Okręgowy w Częstochowie wyrokiem z dnia 30 października 2012r., sygn. akt

II K 53/08 uznał oskarżonego J. L. za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt I, przy czym z opisu tego czynu wyeliminował imienne wskazanie jednego ze współsprawców tj. osoby Ł. B. i w to miejsce przyjął określenie „z inną ustaloną osobą”, czym oskarżony działaniem swym wyczerpał znamiona ustawowe występkę określonego art. 258§1 k.k. i za to na mocy art. 258§1 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności.

Sąd uznał oskarżonego J. L. również za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt II, przy czym z opisu tego czynu wyeliminował imienne wskazanie jednego ze współsprawców tj. osoby Ł. B. i w to miejsce przyjął określenie „z inną ustaloną osobą”, czym oskarżony działaniem swym wyczerpał znamiona ustawowe występku określonego w art. 299§1, 5 i 6 k.k. przy zast. art. 65§1 k.k. i za to na mocy art. 299§5 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. wymierzył mu karę 2 lata i 3 miesiące pozbawienia wolności, a na mocy art. 33§ 2 i 3 k.k. karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych, przy ustaleniu, iż wysokość jednej stawki dziennej równoważna jest kwocie 200,- zł.

Na podstawie art. 299§7 k.k. Sąd orzekł od oskarżonego J. L. na rzecz Skarbu Państwa przepadek równowartości osiągniętej z przestępstwa przypisanego w pkt 2 korzyści majątkowej w kwocie 1.979.839,27 zł.

Sąd uznał także oskarżonego J. L. za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt III, czym oskarżony działaniem swym wyczerpał znamiona ustawowe przestępstwa skarbowego określonego w art. 56§1 k.k.s. w zw. z art. 6§2 k.k.s. i art. 37§1 pkt 1 i 5 k.k.s. w brzmieniu tych przepisów obowiązującym w dniu 25.01.2004r. przy zast. art. 2§2 k.k.s. i za to na mocy art. 56§1 k.k.s. w zw. z art. 38§2 pkt 1 k.k.s. i art. 23 § 1 i 3 k.k.s. w brzmieniu tych przepisów obowiązującym w dniu 25.01.2004r. przy zast. art. 2§2 k.k.s. wymierzył mu karę 3 lata pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 200 stawek dziennych, przy ustaleniu, iż wysokość jednej stawki dziennej równoważna jest kwocie 200,- zł.

Na mocy art. 85 k.k. w zw. z art. 20§2 k.k.s. i art. 39 k.k.s. w brzmieniu obowiązującym w dniu 25.01.2004r. przy zast. art. 2 § 2 k.k.s. w miejsce kar orzeczonych wyżej w pkt 1, 2 i 4 Sąd Okręgowy wymierzył oskarżonemu J. L. karę łączną 4 lata pozbawienia wolności i 220 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu, iż wysokość jednej stawki dziennej równoważna jest kwocie 200,- zł.

Na mocy art. 63§1 k.k. Sąd Okręgowy zaliczył oskarżonemu J. L. na poczet orzeczonej w pkt 5 kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 12 września 2005r. do dnia 13 grudnia 2006r.

Sąd Okręgowy uznał oskarżoną I. Z. za winną tego, że w okresie od 2 października 2000 roku do 30 czerwca 2004 roku w C., S. i innych miejscowościach na terenie kraju, działając wspólnie i w porozumieniu z J. L., E. P., T. M., M. Z., G. W., R. S. oraz inną ustaloną osobą brała udział w zorganizowanej grupie przestępczej, mającej na celu dokonywanie przestępstw przeciwko mieniu, obrotowi gospodarczemu, wiarygodności dokumentów i przestępstw karno – skarbowych, czym oskarżona działaniem swym wyczerpała znamiona ustawowe występku określonego w art. 258§1 k.k. i za to na mocy art. 258§1 k.k. wymierzył jej karę 2 lata pozbawienia wolności,

Sąd Okręgowy uznał oskarżoną I. Z. za winną popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt V, przy czym z opisu tego czynu wyeliminował imienne wskazanie jednego ze współsprawców tj. osoby Ł. B. i w to miejsce przyjął określenie „z inną ustaloną osobą”, czym oskarżona działaniem swym wyczerpała znamiona ustawowe występku określonego w art. 299§1, 5 i 6 k.k. przy zast. art. 65§1 k.k. i za to na mocy art. 299§5 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. wymierzył jej karę 3 lata pozbawienia wolności oraz na mocy art. 33§1, 2 i 3 k.k. karę grzywny w wysokości 200 stawek dziennych, przy ustaleniu, iż wysokość jednej stawki dziennej równoważna jest kwocie 20,- zł.

Na podstawie art. 299§7 k.k. orzekł od oskarżonej I. Z. na rzecz Skarbu Państwa przepadek równowartości osiągniętej z przestępstwa przypisanego w pkt 8 korzyści majątkowej w kwocie 5.088.787,30 zł.

Na mocy art. 85 k.k. w zw. z art. 86§1 k.k. w miejsce kar pozbawienia wolności orzeczonych wyżej w pkt 7 i 8 Sąd Okręgowy wymierzył oskarżonej I. Z. karę łączną 3 lata i 4 miesiące pozbawienia wolności.

Na mocy art. 63§1 k.k. Sąd Okręgowy zaliczył oskarżonej I. Z. na poczet orzeczonej w pkt 10 kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 30 czerwca 2004r. do dnia 11 marca 2005r.

Sąd Okręgowy uznał oskarżonego E. P. za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt VI, przy czym z opisu tego czynu wyeliminował imienne wskazanie jednego ze współsprawców tj. osoby Ł. B. i w to miejsce przyjął określenie „z inną ustaloną osobą”, czym oskarżony działaniem swym wyczerpał znamiona ustawowe występku określonego w art. 258§1 k.k. i za to na mocy art. 258§1 k.k. wymierzył mu karę 2 lata pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy uznał oskarżonego E. P. również za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt VII, przy czym z opisu tego czynu wyeliminował imienne wskazanie jednego ze współsprawców tj. osoby Ł. B. i w to miejsce przyjął określenie „z inną ustaloną osobą”, czym oskarżony działaniem swym wyczerpał znamiona ustawowe występku określonego w art. 299§1, 5 i 6 k.k. przy zast. art. 65§1 k.k. i za to na mocy art. 299§5 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. wymierzył mu karę 2 lata i 3 miesiące pozbawienia wolności, a na mocy art. 33§2 i 3 k.k. karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych, przy ustaleniu, iż wysokość jednej stawki dziennej równoważna jest kwocie 50,- zł.

Na podstawie art. 299§7 k.k. orzekł od oskarżonego E. P. na rzecz Skarbu Państwa przepadek równowartości osiągniętej z przestępstwa przypisanego w pkt 13 korzyści majątkowej w kwocie 1.979.839,27 zł.

Sąd Okręgowy uznał oskarżonego E. P. za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w punkcie VIII, czym oskarżony działaniem swym wyczerpał znamiona ustawowe przestępstwa skarbowego z art. 56§1 k.k.s. w zw. z art. 6§2 k.k.s. i art. 37§1 pkt 1 i 5 k.k.s. w brzmieniu tych przepisów obowiązującym w dniu 30.06.2004r. przy zast. art. 2§2 k.k.s. i za to na mocy art. 56§1 k.k.s. i art. 23 § 1 i 3 k.k.s. w brzmieniu obowiązującym w dniu 30.06.2004r. przy zast. art. 2§2 k.k.s. wymierzył mu karę 2 lata pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 120 stawek dziennych, przy ustaleniu, iż wysokość jednej stawki dziennej równoważna jest kwocie 50,- zł.

Sąd Okręgowy uznał oskarżonego E. P. również za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej pkt IX, czym oskarżony działaniem swym wyczerpał znamiona ustawowe przestępstwa skarbowego z art. 54§1 k.k.s. w zw. z art. 6§2 k.k.s. i art. 37§1 pkt 1 i 5 k.k.s. w brzmieniu tych przepisów obowiązującym w dniu 25.05.2004r. przy zast. art. 2§2 k.k.s. i za to na mocy art. 54§1 k.k.s. i art. 23 § 1 i 3 k.k.s. w brzmieniu obowiązującym w dniu 25.05.2004r. przy zast. art. 2§2 k.k.s. wymierzył mu karę 1 rok pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 80 stawek dziennych, przy ustaleniu, iż wysokość jednej stawki dziennej równoważna jest kwocie 50,- zł.

Sąd Okręgowy uznał oskarżonego E. P. także za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej pkt X, czym oskarżony działaniem swym wyczerpał znamiona ustawowe występku określonego w art. 23 ust. 1 ustawy z dnia 23 stycznia 2004 roku

o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych

(Dz. U. nr 34, poza. 293) w zw. z art. 4§1 k.k. i za to na mocy art. 23 ust. 1 ustawy z dnia 23 stycznia 2004 roku o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych

i biopaliw ciekłych (Dz. U. nr 34, poza. 293) w zw. z art. 4§1 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 50 000,- zł.

Na mocy art. 85 k.k. w zw. z art. 20§2 k.k.s. i art. 39 k.k.s. w brzmieniu tych przepisów obowiązującym do dnia 16.12.2005r. przy zast. art. 2 § 2 k.k.s. w miejsce kar orzeczonych wyżej w pkt 12, 13, 15, 16 i 17 wymierzył oskarżonemu E. P. karę łączną 3 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 1.050 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu, iż wysokość jednej stawki dziennej równoważna jest kwocie 50,- zł.

Na mocy art. 63§1 k.k. Sąd zaliczył oskarżonemu E. P. na poczet orzeczonej w pkt 18 kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 1 lipca 2004r. do dnia 11 marca 2005r.

Sąd Okręgowy uznał oskarżonego T. M. za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt XI przy czym z opisu tego czynu wyeliminował imienne wskazanie jednego ze współsprawców tj. osoby Ł. B. i w to miejsce przyjmuje określenie „z inną ustaloną osobą”, czym oskarżony działaniem swym wyczerpał znamiona ustawowe występku określonego w art. 258§1 k.k. i za to na mocy art. 258§1 k.k. wymierzył mu karę 1 rok i 3 miesiące pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy uznał oskarżonego T. M. za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt XII, przy czym z opisu tego czynu wyeliminował imienne wskazanie jednego ze współsprawców tj. osoby Ł. B. i w to miejsce przyjął określenie

„z inną ustaloną osobą”, czym oskarżony działaniem swym wyczerpał znamiona ustawowe występku określonego w art. 299§1, 5 i 6 k.k. przy zast. art. 65§1 k.k. i za to na mocy art. 299§5 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. wymierzył mu karę 1 rok pozbawienia wolności, a na mocy art. 33§2 i 3 k.k. karę grzywny w wysokości 80 stawek dziennych, przy ustaleniu, iż wysokość jednej stawki dziennej równoważna jest kwocie 50,- zł.

Na podstawie art. 299§7 k.k. Sąd Okręgowy orzekł od oskarżonego T. M. na rzecz Skarbu Państwa przepadek równowartości osiągniętej z przestępstwa przypisanego w pkt 21 korzyści majątkowej w kwocie 539.546,40 zł.

Sąd Okręgowy uznał oskarżonego T. M. za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt XIII, czym oskarżony działaniem swym wyczerpał znamiona ustawowe przestępstwa skarbowego z art. 54§1 k.k.s. w zw. z art. 6§2 k.k.s. i art. 37§1 pkt 1 i 5 k.k.s. w brzmieniu tych przepisów obowiązującym w dniu 30.06.2004r. przy zast. art. 2§2 k.k.s. i za to na mocy art. 54§1 k.k.s. i art. 23 § 1 i 3 k.k.s. w brzmieniu obowiązującym w dniu 30.06.2004r. przy zast. art. 2§2 k.k.s. wymierza mu karę 1 rok pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 120 stawek dziennych, przy ustaleniu, iż wysokość jednej stawki dziennej równoważna jest kwocie 50,- zł.

Sąd Okręgowy uznał również oskarżonego T. M. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego szczegółowo w punkcie XIV wyroku, czym oskarżony działaniem swym wyczerpał znamiona ustawowe występku określonego w art. 23

ust. 1 ustawy z dnia 23 stycznia 2004 roku o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych (Dz. U. nr 34, poza. 293) w zw. z art. 4§1 k.k.

i za to na mocy art. 23 ust. 1 ustawy z dnia 23 stycznia 2004 roku o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych (Dz. U. nr 34, poza. 293) w zw. z art. 4§1 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 50 000,- zł.

Na mocy art. 85 k.k. w zw. z art. 20§2 k.k.s. i art. 39 k.k.s. w brzmieniu tych przepisów obowiązującym w dniu 30.06.2004r. przy zast. art. 2§2 k.k.s. w miejsce kar orzeczonych wyżej w pkt 20, 21, 23 i 24 wymierzył oskarżonemu T. M. karę łączną

1 rok i 8 miesięcy pozbawienia wolności i 1.020 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu, iż wysokość jednej stawki dziennej równoważna jest kwocie 50,- zł.

Na mocy art. 63§1 k.k. Sąd Okręgowy zaliczył oskarżonemu T. M. na poczet orzeczonej w pkt 25 kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 30 czerwca 2004r. do dnia 11 marca 2005r.

Sąd Okręgowy uznał oskarżonego M. Z. za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt XV, przy czym z opisu tego czynu eliminuje imienne wskazanie jednego ze współsprawców tj. osoby Ł. B. i w to miejsce przyjmuje określenie „z inną ustaloną osobą”, czym oskarżony działaniem swym wyczerpał znamiona ustawowe występku określonego w art. 258§1 k.k. w brzmieniu sprzed dnia 1.05.2004r. w zw. z art. 4§1 k.k. i za to na mocy art. 258§1 k.k. w brzmieniu sprzed dnia 1.05.2004r. w zw. z art. 4§1 k.k. wymierza mu karę 2 (dwa) lata pozbawienia wolności.

Uznał oskarżonego M. Z. za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej

w pkt XVI, przy czym z opisu tego czynu eliminuje imienne wskazanie jednego ze współsprawców tj. osoby Ł. B. i w to miejsce przyjmuje określenie „z inną ustaloną osobą”, czym oskarżony działaniem swym wyczerpał znamiona ustawowe występku określonego w art. 299§1, 5 i 6 k.k. przy zast. art. 65§1 k.k. i za to na mocy art. 299§5 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. wymierza mu karę 2 (dwa) lata pozbawienia wolności oraz na mocy art. 33§2 i 3 k.k. karę grzywny w wysokości 100 (sto) stawek dziennych, przy ustaleniu, iż wysokość jednej stawki dziennej równoważna jest kwocie 50,- zł.

Na podstawie art. 299 § 7 k.k. Sąd Okręgowy orzekł od oskarżonego M. Z. na rzecz Skarbu Państwa przepadek równowartości osiągniętej z przestępstwa przypisanego

w pkt 28 korzyści majątkowej w kwocie 1.866.213,11 zł.

Sąd Okręgowy uznał oskarżonego M. Z. za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt XVII, czym oskarżony działaniem swym wyczerpał znamiona ustawowe przestępstwa skarbowego z art. 54§1 k.k.s. w zw. z art. 6§2 k.k.s. i art. 37§1 pkt 1 i 5 k.k.s. w brzmieniu tych przepisów na dzień 25.07.2003r. przy zast. art. 2§2 k.k.s. i za to na mocy art. 54§1 k.k.s. i art. 23 § 1 i 3 k.k.s. w brzmieniu tych przepisów na dzień 25.07.2003r. przy zast. art. 2§2 k.k.s. wymierzył mu karę 2 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 200 stawek dziennych, przy ustaleniu, iż wysokość jednej stawki dziennej równoważna jest kwocie 50,- zł.

Sąd Okręgowy uznał oskarżonego M. Z. za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt XVIII, przyjmując, iż oskarżony działał w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru czym oskarżony działaniem swym wyczerpał znamiona ustawowe występku określonego w art. 270§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na mocy art. 270§1 k.k. wymierzył mu karę 1 rok pozbawienia wolności.

Na mocy art. 85 k.k. w zw. z art. 20§2 k.k.s. i art. 39 k.k.s. w brzmieniu tych przepisów obowiązującym w dniu 25.07.2003r. przy zast. art. 2§2 k.k.s. w miejsce kar orzeczonych wyżej w pkt 27, 28, 30 i 31 wymierzył oskarżonemu M. Z. karę łączną 3 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 220 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu, iż wysokość jednej stawki dziennej równoważna jest kwocie 50,- zł.

Sąd Okręgowy uznał oskarżonego G. W. za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt XIX, przy czym z opisu tego czynu wyeliminował imienne wskazanie jednego ze współsprawców tj. osoby Ł. B. i w to miejsce przyjął określenie „z inną ustaloną osobą”, czym oskarżony działaniem swym wyczerpał znamiona ustawowe występku określonego w art. 258§1 k.k. i za to na mocy art. 258§1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Na mocy art. 69§1, 2 i 3 k.k. w zw. z art. 70§2 k.k. Sąd Okręgowy warunkowo zawiesił wykonanie wobec oskarżonego G. W. orzeczonej w pkt 33 kary pozbawienia wolności na okres 4 lat tytułem próby.

Na mocy art. 71§1 k.k. wymierzył oskarżonemu G. W. karę 100 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu, iż wysokość jednej stawki dziennej równoważna jest kwocie 30 złotych.

Na mocy art. 63§1 k.k. Sąd Okręgowy zaliczył oskarżonemu G. W. na poczet orzeczonej w pkt 35 kary grzywny okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 30 czerwca 2004r., przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dziennym stawkom grzywny.

Sąd Okręgowy uniewinnił oskarżonego G. W. od popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt XX i w tej części na zasadzie art. 632 pkt 2 k.p.k. kosztami procesu obciążył Skarb Państwa.

Sąd Okręgowy uniewinnił oskarżonego J. B. (1) od popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt XXI i w tej części na zasadzie art. 632 pkt 2 k.p.k. kosztami procesu obciążył Skarb Państwa.

Sąd Okręgowy uznał oskarżonego R. S. za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt XXII, przy czym z opisu tego czynu wyeliminował imienne wskazanie jednego ze współsprawców tj. osoby Ł. B. i w to miejsce przyjmuje określenie „z inną ustaloną osobą”, czym oskarżony działaniem swym wyczerpał znamiona ustawowe występku określonego w art. 258§1 k.k. i za to na mocy art. 258§1 k.k. wymierzył mu karę 1 rok pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy znał oskarżonego R. S. również za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt XXIII, przy czym z opisu tego czynu wyeliminował imienne wskazanie jednego ze współsprawców tj. osoby Ł. B. i w to miejsce przyjął określenie „z inną ustaloną osobą”, czym oskarżony działaniem swym wyczerpał znamiona ustawowe występku określonego w art. 18§3 k.k. w zw. z art. 299§1, 5 i 6 k.k. przy zast. art. 65§1 k.k. i za to na mocy art. 19§1 k.k. w zw. z art. 299§5 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. wymierzył mu karę 1 rok i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz na mocy art. 33§2 i 3

k.k. karę grzywny w wysokości 80 stawek dziennych, przy ustaleniu, iż wysokość jednej stawki dziennej równoważna jest kwocie 40,- zł.

Na podstawie art. 299 § 7 k.k. Sąd Okręgowy orzekł od oskarżonego R. S. na rzecz Skarbu Państwa przepadek równowartości osiągniętej z przestępstwa przypisanego w pkt 40 korzyści majątkowej w kwocie 367.257,18 zł.

Na mocy art. 85 k.k. w zw. z art. 86§1 k.k. w miejsce kar orzeczonych wyżej w pkt 39 i 40 Sąd Okręgowy wymierza oskarżonemu R. S. karę łączną 1 rok i 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Na mocy art. 69§1, 2 i 3 k.k. w zw. z art. 70§2 k.k. Sąd Okręgowy warunkowo zawiesił wykonanie wobec oskarżonego R. S. orzeczonej w pkt 42 kary łącznej pozbawienia wolności na okres 4 lat tytułem próby.

Na mocy art. 63§1 k.k. Sąd zaliczył oskarżonemu R. S. na poczet orzeczonej wyżej w pkt 40 kary grzywny okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 30 czerwca 2004r., przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dziennym stawkom grzywny.

Sąd Okręgowy uznał oskarżonego E. Ś. za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt XXIV, czym oskarżony działaniem swym wyczerpał znamiona ustawowe występkę określonego w art. 23 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23 stycznia 2004 roku o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych (Dz. U. nr 34, poza. 293) w zw. z art. 11§2 k.k. i art. 4 § 1 kk i za to na mocy art. 23 ust. 1 ustawy z dnia 23 stycznia 2004 roku o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych (Dz. U. nr 34, poza. 293) w zw. z art. 11§3 k.k. i art. 4§1 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 80 000,- zł.

Na mocy art. 627 k.p.k. w zw. z art. 113§1 k.k.s. Sąd zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa opłaty w kwotach:

- od oskarżonego J. L. kwotę 9 200,- zł
- od oskarżonej I. Z. kwotę 1.200,- zł
- od oskarżonego E. P. kwotę 10 900,- zł
- od oskarżonego T. M. kwotę 10 500,- zł
- zasądza od oskarżonego M. Z. kwotę 2.600,- zł
- od oskarżonego R. S. kwotę 940,- zł
- od oskarżonego E. Ś. kwotę 8 000,- zł
- od oskarżonego G. W. kwotę 600,- zł

oraz obciążył oskarżonych poniesionymi wydatkami w częściach dotyczących każdego z tych oskarżonych, przy czym oskarżonego G. W. w połowie tej kwoty tj. w części skazującej.

Powyższe wyrok zaskarżyli prokurator i obrońcy oskarżonych: M. Z., I. Z., T. M., R. S., E. P., J. L., E. Ś. i G. W..

Prokurator zaskarżył powyższy wyrok w części dotyczącej uniewinnienia G. W. od zarzutu popełnienia czynu z art. 270 § 3 kk opisanego w punkcie XX punktu aktu oskarżenia oraz w części dotyczącej uniewinnienia J. B. (1) od zarzutu popełnienia czynu z art. 239 § 1 kk opisanego w punkcie XXI aktu oskarżenia, na niekorzyść obu oskarżonych i orzeczeniu temu zarzucił:

I.. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na

wyrażeniu nietrafnego poglądu, iż oskarżony G. W. swym zachowaniem nie wypełnił znamion występku z art. 270 § 3 k.k. ponieważ nie miał w żadnym momencie zamiaru sfalszowania i wprowadzenia do obrotu ujawnionych u niego opieczętowanych i podpisanych kilkudziesięciu faktur wystawionych przez osoby prowadzące firmy, które zajmowały się produkcją blendowanych benzyn i oleju napędowego, podczas gdy zgromadzone w sprawie dowody, a w szczególności stwierdzone działanie G. W. w strukturach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu między innymi popełnianie przestępstw przeciwko dokumentom i posiadana przez niego wiedza co do charakteru i rodzaju działalności firm wytwarzających blendowane paliwa i wprowadzających je następnie do obrotu dla których wykonywał usługi transportowe i dostarczał związane z tym dokumenty, prowadzą do przeciwnego wniosku.

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na wyrażeniu nietrafnego poglądu, że oskarżonemu J. B. (1) nie można przypisać sprawstwa występku z art. 239 § 1 k.k., podczas gdy z dowodów zgromadzonych w sprawie - a w szczególności zeznań świadka B. J., niespójnych i nielogicznych wyjaśnień samego oskarżonego oraz okoliczności przeszukania przeprowadzonego w miejscu jego zamieszkania podczas którego wydał on polecenie usunięcia dokumentacji dotyczącej sprzedawanych komponentów a także z okoliczności powyższej sprawy potwierdzających, że J. B. (1) doskonale zdawał sobie sprawę z tego w jakim celu wykorzystywane są sprzedawane przez niego komponenty chemiczne i że działalność prowadzona przez nabywające je firmy jest sprzeczna z obowiązującymi przepisami prawa

i tym samym działał w celu utrudnienia prowadzonego postępowania o sygnaturze (...) - wynika w sposób nie budzący wątpliwości, że oskarżony swoim działaniem zmierzał między innymi do zatarcia śladów przestępstw popełnionych przez inne osoby.

Stawiając te zarzuty skarżący wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Częstochowie.

Obrońca oskarżonego M. Z. zaskarżył powyższy wyrok w części dotyczącej tego oskarżonego w całości i zarzucił mu:

Obrazę przepisów prawa procesowego mającą wpływ na treść wyroku tj:

1) art. 345 § 1 k.p.k. poprzez odmowę uwzględnienia:

- wniosku z dnia 23 lutego 2009 r. o przekazanie sprawy Prokuratorowi Okręgowemu w C. w celu uzupełnienia śledztwa w zakresie przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego z zakresu rachunkowości, księgowości na okoliczność ustalenia poprawności przypisania oskarżonemu M. Z. w zarzucie XVII aktu oskarżenia wyliczeń ewentualnego narażenia Skarbu Państwa na uszczuplenie podatku akcyzowego. Podczas, gdy materiał dowodowy przesłany do Sądu nie był pełny i opierał się w/w zakresie wyliczeń jedynie na wewnętrznych ustaleniach Prokuratury

2) Art. 167 k.p.k., art. 170§1, art. 193 k.p.k. poprzez odmowę uwzględnienia:

- wniosku z dnia 24 maja 2011 r. o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu rachunkowości, księgowości na okoliczność ustalenia poprawności przypisywania oskarżonemu M. Z. w zarzucie XVII aktu oskarżenia wyliczeń ewentualnego narażenia Skarbu Państwa na uszczuplenie podatku akcyzowego w kwocie 27.297.337,00 zł., z uwagi na to, iż

w ocenie Sądu jest to zwrot akt i dowód nieprzydatny do stwierdzenia podanej okoliczności, który nie wymaga dowodu podczas, gdy: w/w wnioski wraz z zawartymi w nich dowodami były konieczne do stwierdzenia okoliczności istotnej dla prawidłowego ustalenia stanu faktycznego sprawy, bowiem umożliwił weryfikację wyliczeń księgowych rzeczywistych z rozbiorem na poszczególne firmy działające na terenie bazy w S..

3) art. 7 k.p.k. poprzez dowolną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności:

- wyjaśnień oskarżonego M. Z., zeznań świadków - prowadzącą do nieuzasadnionego wniosku, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu.

-zeznania świadka R. I. zasługują na wiarę, podczas, gdy z ich treści wynika jasny wniosek, że były one składane pod ogromną presją przesłuchujących świadka funkcjonariuszy (...), były one składane przez całe dnie w dodatku po zażyciu przez świadka silnych środków przeciwbólowych, które często przestawały działać. Dochodziło do sugerowania przez funkcjonariuszy treści zeznań, gdzie świadek I. miał je potwierdzać, w obiektywnej ocenie nie mogą pozostać wiarygodne

4)art. 4 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art.424 § 1 pkt. 1 § 2k.p.k. poprzez nierozważnie przez Sąd wszystkich okoliczności sprawy, przede wszystkim tych przemawiających na korzyść oskarżonego jak:

- wyjaśnień oskarżonego złożonych przed Sadem, gdzie przyznał się do winy i złożył jeszcze przed rozpoczęciem przewodu sądowego oświadczenie o dobrowolnym podaniu się karze wraz z wyrokiem (w aktach sprawy) Sądu Rejonowego (...)w K.(...)Wydział Karny z dnia 2 września 2008 r. sygn. akt: (...), gdzie oskarżony został skazany za identyczne przestępstwa na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem na lat 5,
- wniosku dowodowego o dopuszczenie opinii z zakresu księgowości,

a w konsekwencji niewskazanie w uzasadnieniu wyroku powodów , dla których Sąd nie uznał w/w dowodów oraz okoliczności związanych z przyznaniem się i wyrokiem za identyczne przestępstwo, a które to Sąd powinien wziąć pod uwagę przy wymierzaniu kary.

II. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść, polegający na uznaniu przez Sąd I instancji, że:

1) całokształt zgromadzonych dowodów prowadzi do wniosku, że oskarżony M. Z. wypełnił znamiona czynu opisanego w art. 258 § 1 kk w ten sposób, że na terenie baz w S. i C. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na dokonywanie przestępstw przeciwko mieniu, obrotowi gospodarczemu, wiarygodności dokumentów i przestępstw karno-skarbowych, podczas obiektywna i subiektywna ocena materiału dowodowego, a w szczególności brak ustalenia następujących faktów jak :

- w sprawie nie została wyłoniona klarowna hierarchia grupy i sposób podporządkowania?
- nie ustalono kto kierował tą grupą przestępczą?

-jaki był podział ról i jaką ewentualnie rolę miał odgrywać oskarżony?

- jakie ewentualnie były przewidziane konsekwencje za niewykonanie polecenia?
- komu podlegał oskarżony w zależności przestępczej?

proceedzi do wniosku, że oskarżony nie dopuścił się zarzucanego mu czynu

2) całokształt zgromadzonych dowodów prowadzi do wniosku, że oskarżony M. Z. wypełnił znamiona czynu opisanego w art 299 § 1, 5 i 6 kk, w grupie przestępczej działającej na terenie C.i S., podczas gdy obiektywna i subiektywna ocena materiału dowodowego, a w szczególności wyjaśnienia oskarżonego złożone w postępowaniu sadowym, wyrok Sądu Rejonowego (...)w K.(...)Wydział Karny z dnia 2 września 2008 r. sygn. akt: (...)proceedzi do odmiennego wniosku, a mianowicie, że oskarżony dopuszczał się tych czynów ale w innym okresie i w innym miejscu.

3) zeszyty z tzw. podwójną księgowością należały do M. Z. i odzwierciedlały jego rzeczywistą księgowość, podczas gdy materiał dowodowy nie daje przyjąć takiej tezy, ponieważ w sprawie nie ustalono poprzez wiedzę fachową (opinie biegłych) autora tych zeszytów, co znaczyły zapiski w tych zeszytach i do kogo należały.

Skarżący zarzucił także z najdalej idącej ostrożności procesowej:

III. Rażąca niewspółmierność kary polegającą na orzeczeniu kary pozbawienia wolności w łącznym wymiarze 3 lat i 6 miesięcy na skutek:

-uznania przez Sąd I instancji, że czyny przypisywane oskarżonemu M. Z. opisane wyroku stanowią przestępstwo określone w art. 258 § 1 k.k. podczas, gdy Sąd I instancji uznając winę oskarżonego M. Z. winien w najdalej idącej ostrożności przyjąć jedynie jako współsprawstwo. Za taką oceną przemawiałby bowiem fakt, iż w materiale dowodowym nie sposób jest się doszukać cech zorganizowanej grupy przestępczej, a jedynie można dostrzec bardzo luźny związek ze sobą współpracujących podmiotów gospodarczych o podobnych profilach działalności.

-całkowitego pominięcia przez Sąd przy wymierzaniu kary:

a) przyznania się M. Z. do zarzucanych mu przestępstw z wyjątkiem uczestniczenia w zorganizowanej grupie przestępczej działającej na terenie S. i C..

b) wyroku Sądu Rejonowego (...) w K.III Wydział Karny z dnia 2 września 2008 r. sygn. akt:(...), gdzie oskarżony został skazany za identyczne przestępstwa na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem na lat 5.

Zdaniem obrony Sąd I instancji przy wydawaniu wyroku nie powinien tracić z pola widzenia tak ważnych okoliczności łagodzących jak przyznanie się do winy lub też orzecznictwa innego Sądu, a dotyczącego tego samego oskarżonego i tych samych przestępstw tylko popełnionych w innym czasie.

Wskazując na powyższe skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, ewentualnie o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, a w przypadku nie podzielenia przez Sąd argumentów dotyczących winy oskarżonego, z najdalej idącej ostrożności procesowej wniósł o zmianę wyroku i wymierzenie oskarżonemu znacznie łagodniejszych kar jednostkowych za poszczególne czyny i kary łącznej.

Powyższy wyrok zaskarżył również obrońca oskarżonej I. Z. |w części jej dotyczącej w całości, zarzucając orzeczeniu:

I. Obrazę przepisów prawa procesowego mająca wpływ na treść wyroku ti:

a) art. 7 k.p.k. poprzez dowolną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, prowadzącą do nieuzasadnionego wniosku, że oskarżona dopuściła się zarzucanego jej czynów, podczas gdy z:

- wyjaśnień oskarżonej I. Z. nieprzyznającej się do winy, zeznań świadków, którzy potwierdzają wyjaśnienia oskarżonej, można wysnuć odmienny wniosek .
- zeznania świadka R. I. obciążające oskarżoną zasługują na wiarę, podczas, gdy z ich treści wynika, że były one składane pod ogromną presją przesłuchujących świadka funkcjonariuszy CBŚ, były one składane przez całe dni, w dodatku po zażyciu przez świadka silnych środków przeciwbólowych, które często przestawały działać. Dochodziło do sugerowania przez funkcjonariuszy treści zeznań, a świadek I. miał je potwierdzać, w obiektywnej ocenie nie mogą pozostać wiarygodne;

b) art. 4 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt. 1 § 2k.p.k. poprzez nierozważnie przez Sąd wszystkich okoliczności sprawy, przede wszystkim tych przemawiających na korzyść oskarżonej jak:

- wyjaśnień oskarżonej konsekwentnie nieprzyznającej się do winy, złożonych zarówno w postępowaniu przygotowawczym, jak i sądowym.
- zeznań większości świadków przesłuchanych w sprawie, którzy zeznali, że oskarżona (...) Z. pracując w bazie w S. była zwykłym pracownikiem firmy (...) - wagową i dozorcą. Nie miała nic wspólnego z decydowaniem lub zarządzaniem przestępczym procederem.
- niewskazanie w uzasadnieniu wyroku powodów, dla których Sąd wymierzył oskarżonej (...) Z. karę 3 lat pozbawienia wolności za przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. przy jednoczesnym ustaleniu, że jej rola w przestępczym procederze była mniejsza niż innych oskarżonych, jak J. L. czy E. P., którzy również zostali skazani na taką samą karę.

II. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść, polegający na uznaniu przez Sąd I instancji, że:

1) całość kształt zgromadzonych dowodów prowadzi do wniosku, że oskarżona I.

(...)-Z. wypełniła znamiona czynu opisanego w art. 258 § 1 kk w ten sposób, że na terenie baz w S. i C. brała udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu dokonywanie przestępstw przeciwko mieniu, obrotowi gospodarczemu, wiarygodności dokumentów i przestępstw karno-skarbowych, podczas, gdy obiektywna i subiektywna ocena materiału dowodowego, a w szczególności brak ustalenia następujących faktów jak:

- w sprawie nie została wyłoniona klarowna hierarchia grupy i sposób podporządkowania?
- nie ustalono kto kierował tą grupą przestępczą?
- jaki był podział ról i jaką ewentualnie rolę miał odgrywać oskarżona?
- jakie ewentualnie były przewidziane konsekwencje za niewykonanie polecenia?
- komu podlegała oskarżona w zależności przestępczej?

proceedzi do wniosku, że oskarżona nie dopuściła się zarzucanego jej czynu

2) całość kształt zgromadzonych dowodów prowadzi do wniosku, że oskarżona I. Z. wypełniła znamiona czynu opisanego w art. 299 § 1, 5 i 6 kk, gdy podczas gdy obiektywna i subiektywna ocena materiału dowodowego, a w szczególności to, że wypełniała jedynie polecenia swoich pracodawców prowadzi do odmiennego wniosku.

Z najdalej idącej ostrożności procesowej skarżący zarzucił również:

III. Rażąca niewspółmierność kary polegającą na orzeczeniu kary pozbawienia wolności w łącznym wymiarze 3 lat i 6 miesięcy, podczas gdy ewentualna rola oskarżonej (...) -Z. w przestępczym procederze ograniczała się tylko do wykonywania poleceń służbowych swoich pracodawców. Nie uzyskiwała ona jakiegokolwiek korzyści majątkowych z zarzucanych jej przestępstw. Orzeczona kara, w szczególności za przestępstwo z art. 258 kk w porównaniu do pozycji innych oskarżonych, którzy zostali skazani na taką samą karę jak oskarżona, jest w jej przypadku niewspółmiernie wysoka.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, ewentualnie o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego, a w przypadku nie podzielenia

przez Sąd argumentów dotyczących braku winy oskarżonej, z najdalej idącej ostrożności procesowej wniósł o zmianę wyroku i wymierzenie oskarżonej znacznie łagodniej szych kar jednostkowych za poszczególne czyny i kary łącznej.

Obrońca oskarżonego T. M. zaskarżył powyższy wyrok w części dotyczącej tego oskarżonego i zarzucił orzeczeniu:

1/ obrazę przepisu postępowania , która miała wpływ na treść wyroku :

-art.7 k.p.k. przez dowolna ocenę materiału dowodowego ,

-art.167 k.p.k. w zw. z art.193§1 k.p.k. polegający na zaniechaniu powołania

z urzędu biegłego sądowego z zakresu badania pisma ręcznego celem ustalenia czy faktury VAT na których widnieje wystawca PHU (...) podpisał T. M. ,

-art.424§1 i 2 k.p.k. na zaniechaniu przez Sąd pierwszej instancji szczegółowego uzasadnienia jakie korzyści miał osiągnąć T. M. w związku z przedstawionymi zarzutami co stanowiło podstawę orzeczenia wobec oskarżonego przepadek korzyści majątkowej pomimo , iż Sąd nie ustalił czy T. M. osiągnął jakąkolwiek korzyść majątkową,

2/ błąd ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę wyroku wobec T. M. , które miały wpływ na treść wyroku przez bezzasadne odmówienie wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów.

Obrońca oskarżonego R. S. w części dotyczącej tego oskarżonego, tj. co do punktu 8) XXII i XXIII oraz punktów od 39 do 44 i punktu 46, zarzucając orzeczeniu:

1. obrazę przepisów prawa materialnego, tj.:

- art. 258 § 1 Kodeksu karnego (k.k.), polegającą na błędnej interpretacji tego przepisu oraz na bezpodstawnym zastosowaniu, będącym wynikiem błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i w efekcie przyjęcie, że przypisany oskarżonemu R. S. czyn z art. 258 § 1 k.k. wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, podczas gdy oskarżonemu nie można przypisać winy lub czynu nie popełniono, ewentualnie czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego; należało więc oskarżonego uniewinnić od popełnienia zarzuconego mu czynu, ewentualnie postępowanie umorzyć na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 lub 2 k.p.k.;
- art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 299 § 1, 5 i 6 k.k. przy zast. art. 65 § 1 k.k., polegającą na błędnej interpretacji tych przepisów oraz na bezpodstawnym ich zastosowaniu, będącym wynikiem błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i w efekcie przyjęcie, że przypisany oskarżonemu R. S. czyn wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 299 § 5 k.k. w zw. z 65 § 1 k.k., tj. pomocnictwa do prania brudnych pieniędzy w zorganizowanej grupie przestępczej, podczas gdy oskarżonemu nie można przypisać winy lub czynu nie popełniono, ewentualnie czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego; należało więc oskarżonego uniewinnić od popełnienia zarzuconego mu czynu, ewentualnie postępowanie umorzyć na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 lub 2 k.p.k.; w konsekwencji błędnie zastosowano art. 299 § 7 k.k., albowiem oskarżony nie osiągnął żadnej korzyści majątkowej;

2.obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj.:

- art. 4 k.p.k., polegającą na nieuwzględnieniu okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, w szczególności, iż z wyjaśnień żadnego z oskarżonych, jak i z zeznań żadnego z wszystkich ponad 250 świadków przesłuchanych w sprawie nie wynikają okoliczności mogące obciążać oskarżonego R. S. w zakresie opisanym w akcie oskarżenia; podobnie jak z żadnego z dokumentów zgromadzonych w postępowaniu, nie wynikają takie okoliczności, natomiast „materiały niejawne” powoływane przez

Sąd, a bliżej nie określone w uzasadnieniu wyroku budzą uzasadnione wątpliwości; podczas gdy oskarżony R. S. pełniąc funkcję członka Zarządu w (...) sp. z o.o., czy też (...) sp. z o.o., reprezentował osobę prawną będącą jednym z wielu dostawców (w tym przypadku dwóch produktów ropopochodnych), działających zgodnie z obowiązującym prawem;

- art. 5 § 2 k.p.k.. polegającą na rozstrzygnięciu nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, w szczególności poprzez bezkrytyczne przyjęcie przez Sąd Okręgowy za obciążające bliżej nie określonych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku „materiałów niejawnych”, skoro treść tych materiałów niejawnych, która ma obciążać oskarżonego R. S. sprowadza się do jednego (przynajmniej znanego obronie) stwierdzenia oskarżonej I. Z., które nie jest zrozumiałe i budzi uzasadnione wątpliwości;
- art. 7 k.p.k., polegającą na niewłaściwej, wybiórczej, niezgodnej z doświadczeniem życiowym i z zasadami prawidłowego rozumowania ocenie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, poprzez:
- bezkrytycznie przypisanie przymiotu wiarygodności bliżej nie określonym w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku i budzącym wątpliwości „materiałom niejawnym” wobec całości pozostałego obszernego materiału dowodowego, z którego nie wynikają żadne okoliczności mogące obciążać oskarżonego R. S.; „materiały niejawne” de facto stanowią jedyny dowód, który w ocenie Sądu obciąża tego oskarżonego;
- brak uwzględnienia faktu, iż żaden z oskarżonych, jak i żaden ze świadków przesłuchanych zarówno w postępowaniu przygotowawczym, jak i sądowym nie obciążył bezpośrednio ani nawet pośrednio oskarżonego R. S.;
- brak uwzględnienia faktu, iż z żadnego z dokumentów zgromadzonych w postępowaniu nie wynikają okoliczności obciążające oskarżonego R. S.; faktury VAT znajdujące się w załączniku nr 30, wyciągi z rachunku bankowego znajdujące się w załączniku nr 36, protokoły przeszukań oraz akt notarialny nr 313/2004 wymienione na str. 34 i 50 uzasadnienia wyroku dotyczą okoliczności bezspornych, nie obciążających oskarżonego;

- art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., polegające na braku jednoznacznego wskazania w „ustaleniach faktycznych” zaskarżonego wyroku konkretnych zachowań oskarżonego, korespondujących

z opisem czynów przypisanych, poprzez które miały zostać zrealizowane przedmiotowe

i podmiotowe znamiona przypisanych mu w wyroku przestępstw, a tylko takie, kategoryczne oparte na całokształcie materiału dowodowego ustalenia mogą stanowić podstawę wyroku skazującego;

- art. 424 § 2 k.p.k.. polegające na braku wskazania w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku okoliczności, jak i jakichkolwiek danych liczbowych oraz sposobu wyliczenia rzekomo osiągniętej przez oskarżonego R. S. korzyści majątkowej, które Sąd miał na względzie przy wymiarze środka karnego z art. 299 § 7 k.k. orzeczonego w pkt. 41 wyroku.

Wskazując na powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego R. S. od popełnienia zarzucanego mu czynu, z zasądzeniem na rzecz tego oskarżonego kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych za obie instancje, ewentualnie poprzez umorzenie postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 lub 2 k.p.k., a w przypadku uznania, że zebrane dowody nie pozwalają na zmianę zaskarżonego wyroku, wnoszę o uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej oskarżonego R. S. i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, względnie orzeczenie zgodnie z art. 435 k.p.k.

Obrońca oskarżonych E. P. i J. L. zaskarżył wyrok w części dotyczącej w/w oskarżonych, zarzucając:

I. w zakresie czynu przypisanego oskarżonym J. L. i E.

P. w pkt 1 i 12 sentencji wyroku.

1. obrazę przepisów postępowania karnego, mającą istotny wpływ na treść wydanego

orzeczenia, tj.:

a) art. 7 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 1 in fine k.p.k. poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów, wyrażającej się w sprzecznej z zasadami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania, wybiórczej, bezkrytycznej i jednoznacznie ukierunkowanej na poniesienie odpowiedzialności karnej przez oskarżonych, analizy:

- wyjaśnień oskarżonych J. L. i E. P., w których konsekwentnie nie przyznawali się oni do udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, opisując przy tym w sposób logiczny i wiarygodny sposób prowadzenia przez nich działalności gospodarczej, podział obowiązków pomiędzy poszczególne osoby, a także okoliczności związane ze sprzedażą i pozyskiwaniem towarów;
- wyjaśnień pozostałych współoskarżonych, w tym przede wszystkim I. Z., z- których wynika, że nigdy nie brała ona udziału w zorganizowanej grupie przestępczej oraz, że istnienie takiej grupy nigdy nie miało miejsca, a także iż współoskarżeni związani są poprzez wykorzystywanie do swojej działalności baz paliwowych w S. i R., co nie jest jednoznaczne z ich przynależnością do grupy mającej na celu popełnianie przestępstw;

b) art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez brak wskazania w uzasadnieniu wyroku motywów rozstrzygnięcia w zakresie eliminacji z opisu czynu osoby Ł. B. i w to miejsce przyjęcie określenia „z inną ustaloną osobą”, co powoduje iż orzeczenie Sądu I instancji w tej części jest wadliwe, a co za tym idzie obronie uniemożliwione zostało wypowiedzenie się w tym zakresie i faktyczna weryfikacja formuły wyroku w tej części;

a w konsekwencji:

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a mający istotny wpływ na jego teść poprzez bezpodstawne uznanie, iż:

- oskarżeni J. L. i E. P. brali udział w zorganizowanej grupie przestępczej, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy prowadzi do odmiennych wniosków;
- oskarżony J. L. przynależy do w/w grupy od dnia 14 lutego 2002 r. podczas gdy brak jest jakichkolwiek rozważań Sądu w tym zakresie, a zebrany materiał dowodowy prowadzi do odmiennych wniosków;
- oskarżony E. P. przynależy do w/w grupy od dnia 1 stycznia 2003 r. podczas gdy brak jest jakichkolwiek rozważań Sądu w tym zakresie, a zebrany materiał dowodowy prowadzi do odmiennych wniosków;
- grupa w której udział brali m.in. oskarżeni J. L. i E. P. miała na celu popełnienia przestępstw przeciwko mieniu, choć faktycznie żadnej z osób uznanych za przynależących do w/w grupy nie postawiono zarzutu popełnienia czynu zabronionego z rozdziału XXXV Kodeksu Karnego;

II. w zakresie czyn przypisany oskarżonym J. L. E. P. w pkt 2 i 13 sentencji wyroku.

1. obrazę przepisów postępowania karnego, mającą istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia, tj.:

a) art. 7 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 1 in fine k.p.k. poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów, wyrażającej się w sprzecznej z zasadami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania, wybiórczej, bezkrytycznej i jednoznacznie ukierunkowanej na poniesienie odpowiedzialności karnej przez oskarżonych, analizy wyjaśnień oskarżonych J. L.

i E. P., w których konsekwentnie nie przyznają się oni do popełnienia zarzucanego im czynu, wskazując przy tym mechanizm prowadzonych spraw finansowych,
a także sposób wydatkowania uzyskiwanych dochodów, przy jednoczesnym negowaniu przekazywania środków innym osobom;

b) art.424 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez brak wskazania w uzasadnieniu wyroku motywów rozstrzygnięcia w zakresie eliminacji z opisu czynu osoby Ł. B. i w to miejsce przyjęcie określenia „ z inną ustaloną osobą”, co powoduje iż orzeczenie Sądu I instancji w tej części jest wadliwe, a co za tym idzie obronie uniemożliwione zostało wypowiedzenie się w tym zakresie i faktyczna weryfikacja formuły wyroku w tej części;

a w konsekwencji:

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a mający istotny wpływ na jego teść poprzez bezpodstawne uznanie, iż:

- oskarżeni J. L.i E. P.podejmowali czynności zmierzające do udaremnienia stwierdzenia przestępnego pochodzenia oraz miejsca przechowywania środków pieniężnych w wielkiej kwocie 3

- oskarżony J. L.dokonał opisanego przestępstwa w okresie od dnia 14 lutego 2002 r., podczas gdy brak jest jakichkolwiek rozważań Sądu w tym zakresie, a zebrany materiał dowodowy prowadzi do odmiennych wniosków;

- oskarżony E. P.dokonał opisanego przestępstwa w okresie od dnia 1 stycznia 2003 r., podczas gdy brak jest jakichkolwiek rozważań Sądu w tym zakresie, a zebrany materiał dowodowy prowadzi do odmiennych wniosków;

- możliwym jest zakwalifikowanie oskarżonych z art. 299 § 6 k.k. podczas, gdy z opisu czynu nie wynika, aby oskarżeni uzyskali znaczną korzyść majątkową, a jedynie działali w celu jej osiągnięcia;

- obaj oskarżeni dokonali wypłaty i operacji na dokładnie analogiczne kwoty 10.979.108,66 zł, podczas gdy prowadzili osobne działalności gospodarcze o stosunkowo odmiennych sposobach działania, a przede wszystkim w innych okresach czasu;

III. w zakresie czynów przypisanych oskarżonym J. L.i E. P.w pkt 4 i 15 sentencji wyroku.

1. obrazę przepisów postępowania karnego, mającą istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia, tj.:

a) art. 7 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 1 infine k.p.k. poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów, wyrażającej się w sprzecznej z zasadami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania, wybiórczej, bezkrytycznej i jednoznacznie ukierunkowanej na poniesienie odpowiedzialności karnej przez oskarżonych, analizy wyjaśnień oskarżonych J. L.i E. P., w których konsekwentnie nie przyznają się oni do popełnienia zarzucanego im czynu, wskazując przy tym, iż wszelkimi sprawami związanymi z księgowością prowadzonych przez nich działalności gospodarczych zajmowała się K. Ł., a po jej śmierci A. C.; a także iż nie posiadali oni wiedzy w zakresie księgowości w związku z czym ich rola sprowadzała się jedynie do podpisu wypełnionych już uprzednio druków i deklaracji, których nie weryfikowali z uwagi na brak odpowiedniej wiedzy, a także zaufanie do K. Ł.; a w konsekwencji:

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a mający istotny wpływ na jego teść poprzez bezpodstawne uznanie, iż oskarżeni J. L.i E. P. uchylając się od opodatkowania, przedłożyli we właściwym miejscowo urzędzie skarbowym nierzetelnie sporządzone deklaracje VAT-7, podczas gdy zebrany materiał dowodowy prowadzi do odmiennych wniosków;

- możliwym jest zakwalifikowanie działania oskarżonych jako wypełniającego znamiona przestępstwa skarbowego z art. 56 § 1 k.k.s., podczas gdy z opisu czynu zarzucanego oskarżonym nie wynika na czym polegało ich zachowanie (podanie nieprawdy, zatajenie prawdy, nie dopełnienie obowiązku), lecz ograniczono się do wskazania, iż obaj oskarżeni przedłożyli nierzetelne deklaracje VAT 7, w związku z czym w ich zachowaniu opisanym w zarzucie brak jest niezbędnych znamion czynu zabronionego z art. 56 § 1 k.k.s.;
- zachowanie oskarżonych można uznać za działanie umyślne (konieczne dla przypisania sprawstwa czynu z art. 56 § 1 k.k.s.), podczas gdy całokształt okoliczności sprawy, w tym faktyczne zlecenie prowadzenia, spraw księgowych K. Ł. i jej córce prowadzi do wniosku, iż dopuścili się oni niedbalstwa wymaganego w danych obocznościach, a co za tym idzie zarzucany im czyn został popełniony nieumyślnie;

IV. w zakresie czyn przypisany oskarżonemu E. P. w pkt 16 sentencji wyroku.

1. obrazę przepisów postępowania karnego, mającą istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia, tj.:

a) art. 7 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 1 in fine k.p.k. poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów, wyrażającej się w sprzecznej z zasadami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania, wybiórczej, bezkrytycznej i jednoznacznie ukierunkowanej na poniesienie odpowiedzialności karnej przez oskarżonego, analizy wyjaśnień oskarżonego E. P., w których konsekwentnie nie przyznaje się on do popełnienia zarzucanego mu czynu, wskazując przy tym, iż wszelkimi sprawami księgowymi w jego firmie zajmowała się K. Ł. i A. C.; a w konsekwencji:

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a mający istotny wpływ na jego treść poprzez bezpodstawne uznanie, iż:

-oskarżony E. P. dopuścił się zarzucanego mu czynu z art. 54 § 1 k.k.s., podczas gdy zebrany materiał dowodowy prowadzi do odmiennych wniosków;

- możliwym jest przypisanie oskarżonemu popełnienie zarzucanego mu czynu, podczas gdy zgodnie z założeniem organów ścigania oskarżony nie sprzedawał paliwa silnikowego w postaci oleju napędowego, benzyny uniwersalnej U-95 i benzyny bezołowiowej Pb- 95, lecz mieszanek komponentów, a tym samym wydaje się, iż skoro nie spełniały one norm dla paliw silnikowych i faktycznie stanowiły jedynie mieszanek innych substancji, nie zachodził po jego stronie obowiązek zapłaty podatku akcyzowego, przy jednoczesnym braku rozważań Sądu w tym zakresie;

- oskarżony E. P. dokonał opisanego przestępstwa w okresie od dnia 1 stycznia 2003 r., podczas gdy brak jest jakichkolwiek rozważań Sądu w tym zakresie, a zebrany materiał dowodowy prowadzi do odmiennych wniosków;

V. w zakresie czyn przypisany oskarżonemu E. P. w pkt 17 sentencji wyroku. . _.

1. obrazę przepisów postępowania karnego, mającą istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia, tj.:

a) art. 7 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 1 in fine k.p.k. poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów, wyrażającej się w sprzecznej z zasadami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania, wybiórczej, bezkrytycznej i jednoznacznie ukierunkowanej na poniesienie odpowiedzialności karnej przez oskarżonego, analizy wyjaśnień oskarżonego E. P., w których konsekwentnie nie przyznaje się on do popełnienia zarzucanego mu czynu, wskazując przy tym, iż nie miał świadomości, co do zlej jakości sprzedawanego paliwa; a w konsekwencji:

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a mający istotny

wpływ na jego teść poprzez bezpodstawne uznanie, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu, podczas gdy okoliczności sprawy prowadzą do odmiennych wniosków;

Nadto, zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

VI. obrazę przepisów postępowania karnego, art. 410 k.p.k. poprzez oparcie wyroku na okolicznościach nieujawnionych w toku rozprawy głównej tj. zeznaniach świadka:

1. S. D.z kart 6512-6513 (rozprawa z dnia 4 czerwca 2009 r. .k: 8335-8336), podczas gdy w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia Sąd powołuje się na w/w zeznania - str. 10 wers 13 i 14, str.15)6
2. zeznania świadka G. K.z kart 6519-6520 (rozprawa z dnia 17 września 2009r. k: 8563) podczas gdy Sąd powołuje się na nie w uzasadnieniu orzeczenia - str.l 1 wers 3 i 4;
3. zeznania świadka S. J.z kart 2780-2781 (rozprawa z dnia 2 lipca 2009 r. k: 8418) podczas gdy w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia Sąd powołuje się na w/w zeznania - str. 10 wers 11 uzasadnienia (od dołu strony).

W oparciu o powyższe skarżący wniósł o:

- 1) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonych E. P.i J. L.od zarzucanych im czynów zabronionych;
- 2) ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji;

Obrońca oskarżonego E. Ś.zaskarżył powyższy wyrok w pkt 45 i 46 zarzucając mu:

I .obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wyroku, tj.:

(a) art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny materiału dowodowego oraz zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego i w konsekwencji dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, polegające na błędnym przyjęciu przez Sąd:

- że oskarżony sprzedawał paliwa płynne nie spełniające norm jakościowych, podczas gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego nie wynika (nie ma żadnego dowodu na tę okoliczność) by oskarżony dokonywał sprzedaży paliwa, które zostało zabezpieczone w dniu 30.06.2012 r. (a tylko o tym paliwie wiadomo, iż nie spełniało norm jakościowych),
- że oskarżony magazynował paliwa płynne nie spełniające norm jakościowych, podczas gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego nie wynika (nie ma żadnego dowodu na tę okoliczność) by oskarżony był właścicielem paliwa, które zostało zabezpieczone w dniu 30.06.2012 r. (a tylko o tym paliwie wiadomo, iż nie spełniało norm jakościowych) albo by zawierał jakiegokolwiek umowy z innymi podmiotami, będącymi właścicielami przedmiotowego paliwa dotyczące jego magazynowania,

(b) art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez rażąco dowolną ocenę materiału

dowodowego w postaci zeznań świadków dotyczących „faktu tankowania paliwa z dystrybutorów połączonych ze zbiornikami, w których zabezpieczono próbki paliwa, które nie spełniało norm jakościowych" polegającą na uznaniu, iż z zeznań tych wynika, że oskarżony sprzedawał paliwa płynne nie spełniające norm jakościowych oraz paliwo to było tankowane do pojazdów używanych w firmie oskarżonego,

podczas gdy z zeznań żadnych świadków nie da się wyprowadzić takiego wniosku bowiem:

- nie wynika z nich by dotyczyły paliwa, które zostało zabezpieczone w dniu 30.06.2012 r. (a tylko o tym paliwie wiadomo, iż nie spełniało norm jakościowych),

- nie wynika z nich by odnosiły się do zbiorników nie dzierżawionych przez oskarżonego innym podmiotom,
- nie wynika z nich by dotyczyły okresu czasu, w którym przedmiotowe umowy dzierżawy nie obowiązywały.

(c) art. 4 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie okoliczności sprawy przemawiających na korzyść oskarżonego, a to faktu nieustalenia przez Sąd kto zlał paliwo zabezpieczone w dniu 30.06.2004 r. do zbiorników znajdujących się na stacji paliw

w S., od kiedy znajdowało się ono w przedmiotowych zbiornikach, w jakiej ilości zostało ono zgromadzone, czy miało miejsce tankowanie przedmiotowego paliwa

z dystrybutorów połączonych ze zbiornikami, a jeśli tak to kiedy (tym samym czy w trakcie tankowania paliwa z dystrybutorów połączonych ze zbiornikami, o którym zeznawali świadkowie w przedmiotowych zbiornikach znajdowało się paliwo tożsame z paliwem, którego próbki pobrano w dniu 30.06.2004 r. czy nie), którego z dystrybutorów dotyczył fakt tankowania oraz którego zbiornika,

w konsekwencji błęd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający istotny wpływ na jego treść poprzez oparcie się na nieudowodnionym fakcie, że

oskarżony uczestniczył w obrocie paliwem ciekłym, które nie spełniało ustawowych norm jakościowych i na tej podstawie przypisanie mu odpowiedzialności z art. 23 ust. 1 ustawy z dnia 23 stycznia 2004 roku o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych,

oskarżony magazynował paliwo ciekłe, które nie spełniało ustawowych norm jakościowych i na tej podstawie przypisanie mu odpowiedzialności z art. 23 ust. 2 ustawy z dnia 23 stycznia 2004 roku o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych.

Nadto na wypadek nieuwzględnienia przez Sąd odwoławczy zarzutu błędnego ustalania stanu faktycznego, skarżący zarzucił wyrokowi:

III. obrażę prawa materialnego, a to art. 23 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23 stycznia 2004

roku o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych poprzez:

- uznanie, iż dla wyczerpania znamion występku określonego w art. 23. ust. 1 ustawy z dnia 23 stycznia 2004 roku o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych wystarczające jest ustalenie, iż oskarżony „uczestniczył w obrocie” paliwem ciekłym, które nie spełniało ustawowych norm jakościowych, przez które to pojęcie uczestniczenia w obrocie rozumieć należy nie tylko wytwarzanie, nabywanie i zbywanie takiego paliwa, lecz również jego magazynowanie i transport podczas gdy w przepisie tym występuje znamię czynnościowe „dokonywania obrotu”, a nie „uczestniczenia w obrocie”, przez które należy rozumieć jedynie realizację transakcji handlowych, a to w związku z definicją obrotu zawartą w art. 3 pkt 8 przedmiotowej ustawy określającą obrót jako działalność gospodarczą polegającą na handlu,
- uznanie, iż dla wyczerpania znamion występku określonego w art. 23. ust. 1 ustawy z dnia 23 stycznia 2004 roku o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych wystarczające jest ustalenie, iż oskarżony „transportował” lub „magazynował” paliwo ciekłe, które nie spełniało ustawowych norm jakościowych podczas gdy znamię czynnościowe w postaci „transportuje” i „magazynuje” nie mieści się w pojęciu „dokonywania obrotu” (realizacji transakcji handlowych) i pojawiło się dopiero w nowej ustawie o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych z dnia 25 sierpnia 2006 r. uznanie, iż dla wyczerpania znamion występku określonego w art. 23. ust. 2 ustawy z dnia 23 stycznia 2004 roku o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych wystarczające jest ustalenie, iż w zbiornikach paliwa należących do oskarżonego znajdowało się paliwo ciekłe, które nie spełniało ustawowych norm jakościowych podczas gdy w przepisie tym występuje znamię „gromadzi”,

przez które należy rozumieć czynność, na skutek której dochodzi do skupienia określonej ilości paliwa w jednym miejscu, a nie sam fakt jego znajdowania się w określonym miejscu, a to w związku z brakiem ustawowej definicji pojęcia „gromadzenie” na gruncie przedmiotowej ustawy z dnia 23 stycznia 2004 roku, a co za tym idzie koniecznością jego interpretacji zgodnie z językowymi regułami. wykładni.

Wskazując na powyższe, skarżący wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu.

Obrońca oskarżonego G. W. zaskarżył zarzucił powyższemu wyrokowi:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść wyrażający się w dokonaniu błędnej oceny przeprowadzonych w toku postępowania dowodów, w szczególności w zakresie oceny dowodów z zeznań świadków oraz wyjaśnień oskarżonego G. W., co skutkowało przyjęciem, że oskarżony dopuścił się przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. poprzez przyjęcie, iż brał on udział w zorganizowanej grupie przestępczej, mającej na celu dokonywanie przestępstw przeciwko mieniu, obrotowi gospodarczemu,

wiarygodności dokumentów i przestępstw karnych - skarbowych, podczas gdy materiał dowodowy sprawy prowadzi do zupełnie odmiennych wniosków, tj. oskarżony G. W. był zatrudniony, jako kierowca w firmie (...)i nie miał świadomości, jakiego rodzaju towary ropopochodne przywożono na teren baz w S.i R., ani jakie towary były z nich wywożone, tym bardziej, iż pozostali oskarżeni nie informowali oskarżonego G. W. o mieszaniu komponentów, a po jego stronie brak było świadomości, co zatem idzie nie zostały wyczerpane znamiona zarzucanego mu czynu;

2. obrazę przepisów prawa procesowego, a to art. 4 i art. 7 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego oraz dowolną ocenę dowodów,

Wskazując na powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w tej części (pkt. 33) poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Apelacje obrońców oskarżonych J. L., I. Z., E. P., T. M., M. Z., E. Ś. oraz prokuratora co do oskarżonego J. B. (1)w zasadniczej części nie okazały się zasadne. Ich skutkiem było tylko dokonanie nieznacznych korekt w treści orzeczenia (o czym szczegółowo będzie mowa poniżej). Ponadto na skutek wniesionej apelacji co do M. Z. odnośnie czynu przypisanego mu w punkcie 30, a tym samym nieuprawomocnienia się orzeczenia w tym zakresie przed dniem 31 grudnia 2013r., zaistniała konieczność uchylenia wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie w tym punkcie i umorzenie postępowania wobec tegoż oskarżonego z uwagi na upływ terminu przedawniania co do czynu polegającego na tym, iż

w okresie od 1 stycznia 2003 roku do 25 lipca 2003 roku M. Z. w O., woj. (...), działając w strukturze zorganizowanej grupy przestępczej, jako właściciel Przedsiębiorstwa Produkcyjno – Handlowo – Usługowego (...)z siedzibą w T.przy ul. (...), prowadząc działalność gospodarczą w S.przy ul. (...), działając w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem, uchylając się od opodatkowania, nie ujawnił za okres od 1 stycznia 2003 roku do 30 czerwca 2003 roku faktu sprzedaży paliw silnikowych w postaci oleju napędowego, benzyny uniwersalnej U – 95 i benzyny bezołowiowej (...)95, będących przedmiotem opodatkowania akcyzą, przez co naraził Skarb Państwa na uszczuplenie podatku akcyzowego w łącznej kwocie nie mniejszej niż 27.297.337 złotych, to jest występku z art. 54 § 1 k.k.s. w zw. z art.

6 § 2 k.k.s. i art. 37 § 1 pkt 1 i 5 k.k.s. w brzmieniu tych przepisów obowiązującym w dniu 30.06.2004r. (o czym również szerzej będzie mowa w dalszej części uzasadniania).

Tylko na skutek apelacji obrońców oskarżonych R. S. i G. W. oraz apelacji prokuratora odnośnie tego oskarżonego doszło do uchylenia wyroku w zakresie skazania R. S. za czyny z art. 258 §1 k.k. i z art. 18 §1 k.k. w zw. z art. 299 §1,5

i 6 k.k. przy zast. art. 65 §1 k.k. oraz uniewinnienia G. W. od popełnienia czynu z art. 270 §3 k.k. i skazania go za czyn z art. 258 §1 k.k.

i sprawę tych oskarżonych przekazano do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w C..

W pierwszej kolejności omówione zostaną rozstrzygnięcia odnośnie oskarżonych J. L., I. Z., E. P., T. M. i M. Z. oraz apelacje ich dotyczące. W niniejszej sprawie daje się bowiem zauważyć, iż właśnie przestępstwa zarzucane tym oskarżonym stanowią jej zasadniczą część. Wzajemne relacje, powiązania i współdziałanie tych osób w dokonywaniu poszczególnych czynów pozwalają na zbiorczą ocenę tak zapadłych rozstrzygnięć, jak i zarzutów apelacyjnych.

Sąd I instancji zgromadził w sprawie odnośnie czynów przypisanych J. L., I. Z., E. P., T. M., M. Z., ale też E. Ś. i J. B.

(1) pełny materiał dowodowy

w żadnej mierze nie wymagający poszerzenia, ani też uzupełniania. Materiał ten poddał wnikliwej i rzetelnej ocenie w pełni zgodnej z zasadami logiki

i doświadczenia życiowego co doprowadziło do w pełni prawidłowych ustaleń stanu faktycznego. (Wyjątek stanowią ustalenia i ocena dowodów co do oskarżonych R. S. i G. W., o czym będzie mowa poniżej).

Nie sposób zgodzić się z zarzutami podniesionymi w apelacjach obrońców oskarżonych J. L., I. Z., E. P., T. M., M. Z., iż doszło do naruszenia zasad określonych w art. 7 k.p.k.

Przypomnieć należy, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. gdy:

- jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy,
- stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść obwinionego,
- jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku.

Z taką sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie. Sąd meriti w pierw przeprowadził w toku rozprawy wszystkie niezbędne dowody, a następnie poddał je rzetelnej i wnikliwej ocenie, wyraźnie w uzasadnieniu wskazując, którym przyznaje walor wiarygodności i dlaczego, a którym odmawia dania wiary. Wskazano także w sposób przejrzysty i klarowny, na podstawie których dowodów ustalony został stan faktyczny w sprawie.

Nie można zgodzić się z zarzutami, jakoby Sąd bezpodstawnie dał wiarę i oparł swe ustalenia na zeznaniach świadka R. I.. Niewątpliwie zeznania tej osoby są dla poczynionych ustaleń niezmiernie istotne. Świadek miał bowiem szeroką wiedzę na temat zarówno sposobu przestępczego działania oskarżonych, jak też ich wzajemnych powiązań. Nie uszło uwadze Sądu, iż R. I. w czasie przesłuchań w postępowaniu przygotowawczym zażywał K.. Jednak przeprowadzony dowód z opinii biegłego psychiatry jednoznacznie wskazał, iż zarówno stan zdrowia świadka, jak i zażywane przez niego leki nie miały żadnego wpływu na jego przesłuchania. Co więcej po odczytaniu świadkowi w czasie przesłuchania przed sądem treści protokołów z wcześniej przeprowadzonych przesłuchań w pełni podtrzymał to co mówił. W tej sytuacji nie sposób zasadnie twierdzić, iż zeznaniom R. I. nie można dać wiary. Ich ocena przeprowadzona przez Sąd meriti zasługuje na pełną aprobatę, tym bardziej, że zeznania te znajdują potwierdzenie również w innych dowodach i nie stanowiły jedynej podstawy dla poczynionych ustaleń faktycznych.

Jako całkowicie chybiony jawi się zarzut podniesiony w apelacji obrońcy oskarżonych J. L.i E. P.obrazę przepisów postępowania karnego, art. 410 k.p.k. poprzez oparcie wyroku na okolicznościach nieujawnionych w toku rozprawy głównej tj. zeznaniach świadków: S. D.z kart 6512-6513, G. K.z kart 6519-6520

i S. J.z kart 2780-2781. Rzeczywiście te konkretne karty z zeznaniami tych świadków składanymi w toku postępowania przygotowawczego nie zostały odczytane

w toku rozprawy głównej. Jednak świadkowie S. D., G. K.i S. J.zostali przesłuchani przed Sądem. Co więcej odczytano im składane w toku postępowania przygotowawczego zeznania, które podtrzymali. W zeznaniach tych opisywali te same okoliczności, co na wzmiankowanych w apelacji kartach. Nawet przy założeniu, iż doszło do naruszenia prawa procesowego nie sposób zasadnie twierdzić, że uchybienie to mogło mieć wpływ na treść orzeczenia. Wydaje się, iż dostrzega to również obrońca, albowiem nie tylko nie podejmuje nawet prób wykazania, jak uchybienie to mogłoby wpłynąć na treść orzeczenia, ale też w sformułowanym zarzucie nie wskazuje, na tę okoliczność.

Sąd szczegółowo wskazał dlaczego nie dał wiary poszczególnym fragmentom wyjaśnień oskarżonych, a dlaczego dał wiarę innym dowodom. W tej sytuacji nie sposób zasadnie twierdzić, jak próbują to czynić apelujący, iż doszło do wybiórczej oceny dowodów

i oparcia się tylko na dowodach niekorzystnych dla ich klientów. Zasada obiektywizmu nie został w żaden sposób naruszona, podobnie jak art. 410 k.p.k. Przepis ten stanowi

o powinności uwzględnienia całokształtu okoliczności ujawnionych na rozprawie i nie może być rozumiany w ten sposób, że każdy z przeprowadzonych dowodów ma stanowić podstawę ustaleń faktycznych. Byłoby to oczywiście niemożliwe, gdy z różnych dowodów wynikają wzajemnie sprzeczne fakty. Nie można zatem czynić skutecznego zarzutu obrazy tego przepisu, w sytuacji gdy niektóre dowody nie stanowiły podstawy poczynionych ustaleń, jeśli sąd je należycie rozważył i ocenił ich znaczenie w sposób przewidziany w art. 7 k.p.k.

Jak słusznie podkreśla się też w orzecznictwie nie stanowi naruszenia przepisu art. 410 k.p.k. dokonanie oceny materiału dowodowego przeprowadzonego lub ujawnionego na rozprawie

w sposób odmienny od subiektywnych oczekiwań stron procesowych (np. postanowienie SN z dnia 26 marca 2013r., III KK 1/13).

Sąd I instancji miał w polu widzenia wszystkie przeprowadzone dowody, co wyraźnie wynika z pisemnych motywów rozstrzygnięcia. Jednym z nich dał wiarę wskazując również na motywy, jakie nim kierowały w tym zakresie, a innym odmówił wiarygodności, również powołując się na określone okoliczności.

Tak stało się m.in. z wyjaśnieniami I. Z.. Sąd I instancji w obszernych pisemnych motywach wskazuje dlaczego nie uwzględnił tych ich fragmentów, w których oskarżona zaprzecza, jakoby należała do zorganizowanej grupy przestępczej i brała udział w jakichkolwiek nielegalnych działaniach. Potwierdza tylko, iż pracowała w firmie PHU (...) w charakterze magazyniera, a także nieodpłatnie zajmowała się kontaktami handlowymi z odbiorcami i kontaktami handlowymi z dostawcami firmy PHU (...). W pełni należy się zgodzić z argumentacją Sądu meriti, iż przeciwko wiarygodności tego fragmentu wyjaśnień I. Z. przemawiają nie tylko zgromadzone dowody, jak chociażby zeznania świadków, w tym S. C., R. I., L. N., A. Z., M. S., Z. K., K. C., ale też zasady logiki i doświadczenia życiowego. Nie sposób bowiem zasadnie twierdzić, iż oskarżona nieodpłatnie wykonywała pracę na rzecz firm (...), czy też TRANS, szczególnie w sytuacji, gdy uwzględniając obrót tych firm wymagało to bardzo dużego zaangażowania czasu i wysiłku. Ponadto z zeznań świadków, w tym kierowców dostarczających komponenty, ale też odbiorców paliw, jednoznacznie wynika, że na terenie bazy (gdzie miało miejsce mieszanie paliw) I. Z. wydawała wszelkie kluczowe dyspozycje, jak np. jaki towar i skąd ma zostać przywieziony, komu i jakiej wielkości przelewy dokonać jako zapłatę itp. O jej dokładnej i pełnej wiedzy na temat całego proceduru świadczą również rozmowy telefoniczne przez nią prowadzone, które znajdują się w materiałach niejawnych.

Podobnie w pełni należy się zgodzić z dokonaną przez Sąd Okręgowy oceną wyjaśnień J. L.i E. P.. Obaj oskarżeni prezentowali w procesie bardzo zbliżone linie obrony. Przyznawali mianowicie, iż prowadzili firmy – J. L.firmę (...),

a E. P. firmę (...). Twierdzili jednak, że ich firmy sprzedawały paliwo oraz kupowały komponenty, jednak komponenty miały być odsprzedawane dalej, a paliwo miało pochodzić z dokonywanych zakupów. Nie przyznawali się natomiast ani do udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, ani też do popełnienia jakiegokolwiek innego przestępstwa.

Sąd meriti słusznie przyjął, iż te twierdzenia oskarżonych są całkowicie niewiarygodne. Przeczą bowiem im zarówno zeznania świadków, którzy jednoznacznie wskazują, iż nabywane przez firmy (...) komponenty były na terenie bazy mieszane, a tak powstałe paliwo sprzedawano. Zgromadzona dokumentacja, w tym faktury VAT, czy obroty na rachunkach bankowy także przemawiają przeciwko wyjaśnieniom oskarżonych. Brak bowiem nie tylko, dokumentów świadczących o sprzedaży nabywanych w ogromnych ilościach komponentów kolejnym odbiorcom, podobnie jak brak dokumentów świadczących o nabywaniu paliwa w ilościach, w których następnie było on sprzedawane.

Słusznie również nie dano wiary wyjaśnieniom T. M.. W tym przypadku również należy zgodzić się z Sądem, iż oprócz sprzeczności z materiałem dowodowym, jak zeznania świadków, zgromadzona dokumentacja w postaci faktur i wyciągów bankowych wyjaśnienia te budzą poważne zastrzeżenia z punktu widzenia logiki i doświadczenia życiowego. T. M. twierdził bowiem, iż wprawdzie założył i był właścicielem firmy (...), jednak to nie on, a bliżej nieznanemu mężczyźnie o imieniu M., de facto prowadził tę firmę, podejmował wszystkie decyzje, nawet w zakresie kiedy i jakie pieniądze należy przelać, czy podjąć z konta bankowego. Rację ma Sąd pisząc w uzasadnieniu, iż całkowicie nielogicznym jest, by dorosły mężczyzna, o normalnym bagażu doświadczenia życiowego, powierzył prowadzenie swej firmy obcej, nieznanemu nawet z nazwiska osobie. Co istotne oskarżony nie był w stanie wskazać jakiegokolwiek motywów, które by nim kierowały przy podjęciu takiej decyzji.

Wreszcie słusznie nie dano wiary wyjaśnieniom M. Z., który nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i odmówił składania wyjaśnień. Sąd prawidłowo wskazał, iż przeciwko temu przemawiają pozostałe dowody zgromadzone w sprawie, którym przyznano walor wiarygodności.

Kwestie związane z pozostałymi oskarżonymi zostaną omówione w dalszej części uzasadnienia.

Podkreślenia wymaga w tym miejscu okoliczność, której w pełni zasadnie, istotne znaczenie nadał Sąd I instancji. Mianowicie kwestia okresów działalności firm (...). Otóż firmy te należące do oskarżonych L., P., Z. i M. funkcjonowały w okresach po sobie następujących, przy czym częściowo działalność ich się ząbiała. Działały na terenie tej samej bazy, a nawet w tych samych pomieszczeniach. Prowadziły obrót identycznymi towarami, a co istotne nawet z wykorzystaniem tych samych pracowników (kierowcy dowożący komponenty, czy oskarżona (...)- Z.). Nie jest więc możliwe, aby oskarżeni nie wiedzieli o sobie wzajemnie oraz o prowadzonej przez ich firmy działalności. O ich powiązania świadczą też prowadzone rozliczenia, kiedy z konta jednej firmy następują płatności za należności dla kontrahentów drugiej. Podobnie zeznania osób reprezentujących odbiorców paliw (jak np. J. W.) przemawiają za przyjętą przez Sąd oceną materiału dowodowego w tym zakresie i ustalonym stanem faktycznym. Otóż po zawarciu umów na dostawę paliw dochodził do zmiany firm (tak jak po sobie następowały firmy (...)), a nabywców informowano, iż powodem jest np. utrata koncesji przez firmę poprzednią.

Całkowicie chybnym jest zarzut sformułowany przez obrońcę oskarżonych J. L.

i E. P. naruszenia przepisów postępowania poprzez brak wskazania

w uzasadnieniu wyroku motywów w zakresie eliminacji z opisu czynu osoby Ł. B.

i w to miejsce przyjęcie określenia „z inną ustaloną osobą”. Okoliczność ta nie budzi bowiem żadnych wątpliwości. Ł. B. był jedną z osób współuczestniczących w dokonywaniu przypisanych oskarżonym przestępstw. Wynika to wyraźnie z ustaleń Sądu. Jednak z uwagi na jego ukrywanie się jego wątek został wyłączony do odrębnego rozpoznania. Nie został ze te czyny prawomocnie skazany, a więc nie może w wyroku zostać wymieniony z imienia

i nazwiska, jako współsprawca. W takim przypadku w pełni zasadnie jego dane zostały zastąpione zwrotem „z inną ustaloną osobą”. Z tych samych względów, przy uwzględnieniu faktu, iż uchylono do ponownego rozpoznania

orzeczenie co do oskarżonych R. S.i G. W., zmieniono wyrok w punktach 1, 2, 7, 8, 12, 13, 20, 21, 27 i 28 poprzez eliminację imiennego wskazania współsprawców, tj. osób G. W. i R. S.i przyjęcie w miejsce określenia „z inną ustaloną osobą” określenia „z innymi ustalonymi osobami”.

Na podstawie prawidłowo ocenionego materiału dowodowego Sąd meriti dokonał w pełni prawidłowych ustaleń faktycznych. Błąd w ustaleniach faktycznych, stanowiący trzecią podstawę odwoławczą, który to zarzut pojawia się we wszystkich apelacjach, zachodzi, gdy treść dokonanych ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd nie odpowiada zasadom rozumowania, a błąd mógł mieć wpływ na treść orzeczenia. Zarzut nie jest uzasadniony, gdy sprowadza się do samego kwestionowania stanowiska sądu czy do polemiki z ustaleniami sądu. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu odmiennego poglądu nie wystarcza do stwierdzenia, że sąd popełnił istotny błąd ustaleń faktycznych. Zarzut taki powinien wskazywać nieprawidłowości w rozumowaniu sądu w zakresie istotnych ustaleń. W niniejszej sprawie skarżący tego nie czynią.

Nie sposób zgodzić się z poglądami zawartymi w apelacjach obrońców M. Z., I. Z., J. L., T. M.i E. P., jakoby doszło do błędu w ustaleniach faktycznych przez przyjęcie, iż oskarżeni M. Z., I. Z., J. L., E. P., T. M. działając wspólnie i w porozumieniu brali udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu dokonywanie przestępstw przeciwko mieniu, obrotowi gospodarczemu, wiarygodności dokumentów i przestępstw karno – skarbowych.

Sąd wyraźnie wskazał na jakich dowodach oparł swe ustalenia w tym zakresie. Stanowisko to zasługuje na pełną aprobatę. Podobnie jak wywody dotyczące okoliczności świadczących o istnieniu zorganizowanej grupy przestępczej. Charakterystycznym jest tu, iż każda z działających w grupie osób wykonywała określone czynności na poszczególnych etapach nielegalnego procederu.

Wbrew twierdzeniom obrońców M. Z. i I. Z., Sąd meriti ustalił, iż grupa miała charakter pionowy z wyraźnie określonym kierownictwem, co wynika z materiałów niejawnych. Warto jednak przy tym zaznaczyć, iż nawet brak kierownictwa grupy czy też brak mechanizmów wymuszających posłuszeństwo jej członków nie wykluczają możliwości uznania grupy za zorganizowaną, bowiem zorganizowanie, to nie tylko struktura "pionowa" z przywódcą kierującym działaniem ale też "pozioma" ze stałym

z reguły gronem uczestników koordynujących działania grupy według ustalonych reguł. Istotne jest, że grupa nie nawiązuje kontaktów dla dokonania pojedynczych przestępstw lecz

z góry zakłada systematyczne ich popełnianie. (patrz wyrok SA w Katowicach z dnia 7 marca 2013r., II AKa 25/13, KZS 2013/7-8/71). Tak też było w realiach niniejszej sprawy.

Dla bytu przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. nie jest konieczna wiedza poszczególnych sprawców o szczegółach organizacji grupy, znajomość wszystkich osób ją tworzących, mechanizmu jej funkcjonowania. Nie jest również uzasadnione oczekiwanie formalnego potwierdzenia udziału w grupie, wyboru kierownictwa itp. Strona podmiotowa tego formalnego przestępstwa obejmuje obie odmiany umyślności, zatem wystarczające jest, że sprawca ma świadomość istnienia grupy, akceptuje jej cele przestępcze i godzi się, by je realizowano, a nawet wystarczające jest, gdy sprawca przystępuje do grupy nie będąc pewny jej przestępczego charakteru, godząc się jednak z możliwością posiadania przez nią takich cech.

W realiach niniejszej sprawy oskarżeni wiedzieli, iż określone osoby zajmują się transportem komponentów, które następnie są nielegalnie mieszane, a także później transportem wytworzonego paliwa. Inne, jak J. L., E. P., T. M., czy M. Z. zakładając firmy lub wykorzystując prowadzone firmy dokonują operacji mających na celu uzyskanie korzyści z przestępstw karno – skarbowych, a także „wypranie pieniędzy” pochodzących z nielegalnego źródła, czy wreszcie I. Z., która była swego rodzaju koordynatorem wszystkich tych działań, wydając dyspozycje zarówno w zakresie ilości zamawianych komponentów, ich transportu, mieszania, a następnie sprzedaży tak wytworzonego paliwa oraz wszelkich płatności. Mieli pełną świadomość i godzili się na swój udział w grupie przestępczej. Wiedzieli też, jaki rodzaj przestępstw jest przez grupę popełnianych, że dokonują ona nielegalnego blendowania paliw, oraz przestępstw

karno – skarbowych i przeciwko dokumentom związanych z tym procederem. Ponadto również mieli świadomość, uczestnicząc w tym, iż „prane” są pieniądze pochodzące z tej nielegalnej działalności.

Sąd I instancji w pełni prawidłowo ustalił również początkowe i końcowe daty udziału oskarżonych J. L., E. P., T. M. i M. Z.

w zorganizowanej grupie przestępczej. Okresy te zostały powiązane z czasem działania firm prowadzonych przez tych oskarżonych na terenie bazy w S., a to firm (...). Niewątpliwie takie ustalenia są dla oskarżonych korzystne, bo nie rozciągają ich przynależności do zorganizowanej grupy przestępczej na czas większy. Nieznaczące odstępstwa wiązały się z dowodami świadczącymi, iż przykładowo procedura związana z podjęciem przedmiotowej działalności związanej z paliwami rozpoczęła się wcześniej.

W przypadku oskarżonej I. Z. okres jej udziału w zorganizowanej grupie przestępczej jest najdłuższy. Materiał dowodowy, na którym prawidłowo oparł swe ustalenia Sąd I instancji wskazuje bowiem, że już od października 2000r. przynależała do tej grupy pracując w firmie (...) i trwało to do końca istnienia grupy do jest do 30 czerwca 2004r.

W tej sytuacji w pełni prawidłowo Sąd uznał tę okoliczność, jako istotną okoliczność obciążającą i wymierzył I. Z. za czyn z art. 258 §1 k.k. karę 2 lat pozbawienia wolności, podobnie jak oskarżonym J. L., M. Z.

i E. P.. Jak wskazano w pisemnych motywach J. L., M. Z., E. P., czy T. M. podejmowali kluczowe decyzje, jak też czasem znajdowali nabywców na blendowane paliwo, jednak najdłuższy okres przynależności do grupy przestępczej I. Z. przemawia za wymierzeniem jej również kary 2 lat pozbawienia wolności. Tylko T. M. za czyn z art. 258 §1 k.k. została wymierzona kara 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, z uwagi właśnie na najkrótszy okres przynależności do grupy przestępczej. Żadna jednak z tych kar, wbrew zarzutom obrońców, nie może zostać uznana za nadmiernie surową. Sąd meriti w stosunku do każdego

z oskarżonych uwzględnił wszystkie okoliczności tak obciążające, jak i łagodzące, czemu dał wyraz w pisemnych motywach wyroku. Słusznie wyeksponowana przy tym została wysoka społeczna szkodliwość czynu wobec wszystkich oskarżonych. Sprawcy działali bowiem

w ramach grupy przestępczej realizując szczegółowo przemyślany i cechujący się wysokim stopniem skomplikowania proceder, prowadzący do nielegalnego osiągnięcia wielomilionowych zysków.

Nie sposób też zasadnie twierdzić, iż doszło do naruszenia zasady określonej w art. 5 §2 k.p.k. Sąd meriti dokonał bowiem określonych ustaleń o charakterze kategoriowym i nie miał w tym zakresie wątpliwości.

Wątpliwości, o których mowa w przepisie art. 5 § 2 k.p.k. to wątpliwości pozostające już po dokonaniu prawidłowej oceny wiarygodności dowodów, które pomimo jej dokonania nie dają się usunąć. Dyrektywa wyrażona w tym przepisie jest kierowana do sądu orzekającego (nie chodzi więc o wątpliwości strony procesowej), a o jej złamaniu można mówić dopiero wtedy, gdy wątpliwości wyrażone przez sąd nie zostały usunięte i rozstrzygnięto je na niekorzyść oskarżonego, czyli gdy sąd orzekający powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych

i mimo braku możliwości dowodowych prowadzących do ich usunięcia rozstrzygnie je na niekorzyść oskarżonego.

Zgodzić natomiast należało się z zarzutem podniesionym w apelacji obrońcy oskarżonych J. L. i E. P., błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a mającego wpływ na jego teść poprzez bezpodstawne uznanie, iż grupa w której udział brali m.in. oskarżeni J. L. i E. P. miała na celu popełnienia przestępstw przeciwko mieniu, choć faktycznie żadnej z osób uznanych za przynależących do w/w grupy nie postawiono zarzutu popełnienia czynu zabronionego

z rozdziału XXXV Kodeksu karnego. Rzeczywiście żadnej z osób należących do zorganizowanej grupy przestępczej nie zostało przypisane popełnienie przestępstwa przeciwko mieniu. Sąd meriti ustalił, że grupa przestępcza miała na celu popełnienia przestępstw przeciwko obrotowi gospodarczemu (z art. 299 k.k. – „pranie brudnych pieniędzy”), wiarygodności dokumentów (z art. 270 §1 k.k.- posługiwanie się przy sprzedaży paliw sfałszowanymi świadectwami jakości paliw) i przestępstw karno – skarbowych (z art. 54 §1 k.k.s. i art. 56 §1 k.k.s. – uszczuplanie należności Skarbu Państwa z tytułu podatku akcyzowego i podatku VAT). Nikt z członków grupy nie został natomiast oskarżony

o popełnienie przestępstwa z rozdziału XXXV, to jest przestępstwa przeciwko mieniu, ani też nie zostało ustalone, by celem grupy było popełnienie takich przestępstw. Dlatego też koniecznym było wyeliminowanie z opisu czynów przypisanych oskarżonym J. L., I. Z., E. P., T. M., M. Z. w punktach 1, 7, 12, 20 i 27 zwrotu „przeciwko mieniu”. Ta drobna korekta nie mogła jednak mieć jakiegokolwiek znaczenia na wymiary kar.

Odnosząc się do kwestii ustaleń Sądu I instancji dotyczących zarówno wartości środków pieniężnych będących przedmiotem przestępstw z art. 299 k.k., jak też wartości narażonego na uszczuplenie podatku VAT oraz podatku akcyzowego wobec poszczególnych oskarżonych to również w tej materii nie można dopatrzeć się nieprawidłowości. W pisemnych motywach wyroku Sąd, wyraźnie wskazuje na jakich dowodach opiera swe ustalenia w tym zakresie, jak też wskazuje w jaki sposób nastąpiło wyliczenie narażonej na uszczuplenie należności podatkowej.

Nie ma racji obrońca oskarżonego M. Z. podnosząc w apelacji zarzuty obrazy przepisów prawa procesowego, a to art. 345 § 1 k.p.k. poprzez odmowę uwzględnienia wniosku z dnia 23 lutego 2009 r. o przekazanie sprawy Prokuratorowi Okręgowemu

w C. w celu uzupełnienia śledztwa w zakresie przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego z zakresu rachunkowości, księgowości na okoliczność ustalenia poprawności przypisania oskarżonemu M. Z. w zarzucie XVII aktu oskarżenia wyliczeń ewentualnego narażenia Skarbu Państwa na uszczuplenie podatku akcyzowego, podczas, gdy materiał dowodowy przesłany do Sądu nie był pełny i opierał się w zakresie wyliczeń jedynie na wewnętrznych ustaleniach Prokuratury oraz art. 167 k.p.k., art. 170§1, art. 193 k.p.k. poprzez odmowę uwzględnienia wniosku z dnia 24 maja 2011 r. o dopuszczenie dowodu

z opinii biegłego z zakresu rachunkowości, księgowości na okoliczność ustalenia poprawności przypisywania oskarżonemu M. Z. w zarzucie XVII aktu oskarżenia wyliczeń ewentualnego narażenia Skarbu Państwa na uszczuplenie podatku akcyzowego w kwocie 27.297.337,00 zł., z uwagi na to, iż w ocenie Sądu jest to zwrot akt i dowód nieprzydatny do stwierdzenia podanej okoliczności, który nie wymaga dowodu podczas, gdy: w/w wnioski wraz z zawartymi w nich dowodami były konieczne do stwierdzenia okoliczności istotnej dla prawidłowego ustalenia stanu faktycznego sprawy, bowiem umożliwiał weryfikację wyliczeń księgowych rzeczywistych z rozbiciem na poszczególne firmy działające na terenie bazy w S..

Sąd w I instancji w pełni należycie uzasadnił w obu przypadkach swe stanowisko,

a z zaprezentowaną przez niego argumentacją w pełni należy się zgodzić. W przypadku ustalenia narażonego na uszczuplenie podatku akcyzowego i to nie tylko wobec oskarżonego M. Z., ale i wobec pozostałych oskarżonych, którym przypisano tego rodzaju przestępstwa, czyli także wobec E. P. i T. M., Sąd wskazał na jakich w tym zakresie oparł się dowodach, były to mianowicie faktury VAT, paragony fiskalne oraz zabezpieczone zeszyty, w których odnotowywano, jakie paliwo i za jakie kwoty było

w danych dniach sprzedawane. Dowody te w pełni umożliwiły dokonanie wyliczeń, ile paliwa danego rodzaju (ON, PB – 95, czy U-95) sprzedano w imieniu firm należących do oskarżonych. To z kolei umożliwiło dokonanie obliczenia narażonego na uszczuplenie podatku akcyzowego.

Należy bowiem pamiętać, iż podatek akcyzowy jest związany nie z osobą płatnika,

a z przedmiotem. Sprzedaż danego przedmiotu, w tym przypadku paliwa samochodowego rodzi obowiązek odprowadzenia akcyzy. Ze zgromadzonych dokumentów (faktury VAT, paragony fiskalne oraz zabezpieczone zeszyty) jednoznacznie wynika, że oskarżeni M. Z., E. P. i T. M. prowadząc odpowiednio firmy (...), (...)

i (...) sprzedawali zarówno olej napędowy, oraz benzynę PB – 95 i U – 95. Jak wyżej zaznaczono zgromadzona dokumentacja pozwoliła na ustalenie ilości sprzedanego paliwa, a to z kolei umożliwiło wyliczenie narażonego na uszczuplenie podatku akcyzowego.

Na podstawie ustawy z dnia 23 stycznia 2004r. o podatku akcyzowym Minister Finansów wydawał rozporządzenia w sprawie podatku akcyzowego, w których określano jego wartość. W tej sytuacji w wyniku zwykłej operacji matematycznej, czyli przemnożenia zliczonej za poszczególne okresy ilości sprzedanego paliwa określonego rodzaju przez stawkę akcyzy dokonano wyliczenia narażonego na uszczuplenie podatku akcyzowego.

Brak jest więc podstaw do twierdzenia, iż koniecznym było powołanie w tym zakresie biegłego z zakresu rachunkowości i księgowości skoro jego rola miałyby sprowadzać się do wykonania prostych operacji matematycznych. Podobnie sytuacja przedstawia się co do ilości sprzedawanego paliwa, gdyż w tym przypadku również mamy do czynienia ze sumowaniem kwot z zabezpieczonych dokumentów w postaci faktur VAT, paragonów fiskalnych oraz zabezpieczonych zeszytów.

Trudno nie zgodzić się więc ze stanowiskiem Sądu I instancji oddalającym wnioski obrony, wprawdzie o przekazanie sprawy Prokuratorowi Okręgowemu w Częstochowie w celu uzupełnienia śledztwa w zakresie przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego z zakresu rachunkowości, księgowości, a następnie o dopuszczenie dowodu z biegłego z zakresu rachunkowości i księgowości, skoro jego rola miałyby sprowadzać się do wykonania prostych operacji matematycznych polegających na sumowaniu oraz mnożeniu.

Z analogiczną sytuacją mamy do czynienia w zakresie kwot przypisanych oskarżonym J. L., I. Z., E. P., T. M. i M. Z., jako kwot będących przedmiotem popełnionych przez tych oskarżonych przestępstw z art. 299 k.k. Podstawy wyliczeń stanowiły w tych przypadkach wyciągi z rachunków bankowych.

Przechodząc natomiast do analizy rozstrzygnięcia Sądu I instancji w zakresie przypisania wyżej wymienionym oskarżonym czynów polegających na „praniu brudnych pieniędzy”

w pierwszej kolejności należy zauważyć, iż wyczerpanie znamion przestępstwa z art. 299 §1 k.k. może nastąpić, jeżeli konsekwencją podjętych przez sprawcę działań wobec środków płatniczych, instrumentów finansowych, papierów wartościowych, wartości dewizowych, praw majątkowych lub innego mienia ruchomego lub nieruchomości jest udaremnienie bądź też znaczne utrudnienie stwierdzenia przestępnego ich pochodzenia lub miejsca umieszczenia, ich wykrycia, zajęcia albo orzeczenia przepadku. W tej drugiej sytuacji nie chodzi więc o każde utrudnienie, ale z woli ustawodawcy tylko o „utrudnienie znaczne”, to jest ponad przeciętne.

W realiach niniejszej sprawy nie można przyjąć, by działania oskarżonych zmierzały do udaremnienia, czy „znacznego utrudnienia” wykrycia przestępczego pochodzenia środków płatniczych. Przyjmowali przecież na konta swych firm wpłaty od innych podmiotów,

w których wyraźnie było wskazane, iż są to należności za paliwo. Za paliwo, którego nie mogli wytwarzać, albowiem nie posiadali koncesji i nie odprowadzali z tego tytułu podatku akcyzowego. Tym samym zachowanie to nie mieści się w pojęciu udaremnienia, czy „znacznego utrudnienia” stwierdzenia przestępczego pochodzenia środków. Cel działania zarówno J. L., E. P., T. M., M. Z., jak też I. Z. był inny. Dokonując praktycznie natychmiastowych wypłat (w krótkim czasie po wpłynięciu środków na konto) i dysponując tymi pieniędzmi zarówno poprzez dokonywanie nimi płatności, ale też przez przekazywanie innym osobom, jak np. J. S., który miał założyć lokaty na swoje nazwisko, sprawcy udaremnili stwierdzenie miejsca przechowywania nielegalnie uzyskanych środków pieniężnych. Ich działanie miało też na celu udaremnienie zajęcia tych pieniędzy albo orzeczenie ich przepadku, jako pochodzących z czynu zabronionego.

Swym działaniem niewątpliwie wyczerpali znamiona występku z art. 299 §1, 5 k.k. Oskarżeni, co zostało ustalone, współdziałali ze sobą przy dokonywaniu tych przestępstw w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, o czym oprócz innych dowodów świadczyć może chociażby dokonywanie płatności należności dla rafinerii w T. i C. za komponenty zakupione przez firmę (...), czy firmę (...), z konta firmy (...). Mimo to Sąd ograniczył ich odpowiedzialność za przestępstwo z art. 299 k.k. tylko do kwot, które zostały ustalone, jako wypłaty z kont firm należących bezpośrednio do poszczególnych oskarżonych (J. L., E. P., T. M., M. Z.). Wyjątkiem jest I. Z., której przypisano kwotę nie niższą niż 28 219 638,66 zł. Z tym jednak w pełni należy się zgodzić. Jak wynika z w pełni prawidłowych ustaleń Sądu meriti I. Z. obejmowała zakresem swego działania wszystkie firmy. Ona wydawała dyspozycje co do dostaw „towaru”, jak też wykonywanych płatności. W pełni prawidłowo przyjęto więc, iż jej udział w dokonaniu przestępstwa z art. 299 k.k. dotyczy pełnej kwoty związanej z uszczuplonymi podatkami tak VAT, jak i akcyzą.

W opisach czynów przypisanych poszczególnym oskarżonym, a zakwalifikowanych z art. 299 §1,5 i 6 k.k. znalazły się stwierdzenia, że działali oni w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Opisano również, na czym działanie to polegało. Brak jednak stwierdzenia, iż oskarżeni znaczną korzyść majątkową osiągnęli. W tej sytuacji brak w opisie wyraźnego wskazania, że na skutek popełnienia czynu z art. 299 §1 lub 2 k.k. sprawca osiągnął znaczną korzyść majątkową uniemożliwia zakwalifikowanie jego zachowania również z art. 299 §6 k.k. Działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej nie przesądza, iż korzyść ta została w rzeczywistości przez sprawcę osiągnięta.

Powyższa kwestia, w realiach niniejszej sprawy, przy braku w tym zakresie środka zaskarżenia na niekorzyść oskarżonych, doprowadziła do konieczności zmiany zaskarżonego wyroku w punktach 2, 8, 13, 21 i 28 poprzez eliminację z podstawy prawnej skazania oskarżonych J. L., I. Z., E. P., T. M., M. Z. § 6 art. 299 k.k.

Zdaniem Sądu odwoławczego mimo tej korekty nie sposób jest zasadnie twierdzić, że kary wymierzone poszczególnym oskarżonym w oparciu o przepis art. 299 §5 k.k. w zw. z 65 §1 k.k. naszą cechy rażącej surowości i należałoby je obniżyć. Sąd I instancji skazał bowiem za te przestępstwa J. L. na karę 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, I. Z. na karę 3 lat pozbawienia wolności, E. P. na karę 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, T. M. na karę 1 roku pozbawienia wolności, M. Z. na karę 2 lat pozbawienia wolności. W tym przypadku również w stosunku do każdego z oskarżonych kary te zostały należycie uzasadnione, a przy ich wymiarze wzięto pod uwagę wszystkie okoliczności tak obciążające, jak i łagodzące. Na różnice w wymiarze tych kar wpłynęły przede wszystkim wielkości kwot w procedurze „prania”, których brały udział poszczególne osoby. Podobnie zresztą, jak przy wymiarze za te czyny kar grzywny poszczególnym oskarżonym w oparciu o przepis art. 33 §1, 2 i 3 k.k. Nie ulega bowiem wątpliwości, że przestępstwa te zostały popełnione z chęci osiągnięcia korzyści majątkowej.

Nie można się zgodzić z zarzutami podniesionymi w apelacjach obrońców oskarżonych I. Z., J. L., E. P., T. M., M. Z., co do braku wskazania korzyści, jakie mieli osiągnąć poszczególni oskarżeni, co stanowiło podstawę orzeczenia przepadku tych korzyści w oparciu o art. 299 §7 k.k. Przepis ten przewiduje obligatoryjny przepadek przedmiotów pochodzących bezpośrednio albo pośrednio z przestępstwa, a także korzyści z tego przestępstwa lub ich równowartość, chociażby nie stanowiły one własności sprawcy w razie skazania go za przestępstwo określone w § 1 lub 2 art. 299 k.k.

W świetle uchwały Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 2013r., I KZP 20/13 przedmiotem czynności wykonawczej przestępstwa określonego w art. 299 § 1 k.k. są wymienione w tym przepisie "środki płatnicze, instrumenty finansowe, papiery wartościowe, wartości dewizowe, prawa majątkowe lub inne mienie ruchome lub nieruchomości" pochodzące bezpośrednio lub pośrednio z popełnienia czynu zabronionego.

Ustawodawca w treści art. 299 k.k. zdaje się różnicować korzyści, jakie zostały bezpośrednio lub pośrednio osiągnięte z przestępstwa w postaci "środków płatniczych, instrumentów finansowych, papierów wartościowych, wartości dewizowych, praw majątkowych, innego mienia ruchomego lub nieruchomości", od korzyści uzyskanych z „prania brudnych pieniędzy”. Te pierwsze stanowią przedmiot czynności wykonawczej przestępstwa z art.

299 k.k. Jednak zasadnym wydaje się twierdzenie, iż w pewnych sytuacjach wielkość tychże korzyści może być tożsama. Będzie tak wówczas, gdy przykładowo sprawca określone środki uzyskane z przestępstwa „wypierze” obracając nimi na kontach bankowych w celu „udaremnienia lub znacznego utrudnienia stwierdzenia ich przestępczego pochodzenia”,

a następnie środki te w tej samej wysokości podejmie już, jako „legalne” z konta bankowego. W pewnych przypadkach możemy mieć natomiast do czynienia z sytuacją, iż uzyskana

z omawianego przestępstwa korzyść będzie niższa niż przykładowo ilość środków uzyskanych z czynu zabronionego. Będzie tak wówczas, gdy sprawca poświęci określone kwoty inwestując je, a następnie odsprzedając te inwestycje ze stratą, aby w ten sposób zalegalizować środki pochodzące z czynów zabronionych. Korzyścią bowiem jest w przypadku przestępstwa z art. 299 k.k. uzyskanie „legalnych” środków finansowych. Dlatego też nie można zawęzić rozumienia

tychże korzyści tylko do wartości przekraczających wartości majątkowe (przedmioty lub prawa), których sprawca stał się dysponentem w miejsce przekazanych "brudnych pieniędzy".

Sąd Apelacyjny w Katowicach w niniejszym składzie nie zgadza się w tym zakresie z poglądem zaprezentowanym (za Komentarzem do art. 299 Kodeksu karnego autorstwa Włodzimierza Wróbla) przez Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 21 lutego 2012r., sygn. akt II AKa 338/11.

Podkreślenia wymaga przy tym, iż w art. 299 §7 k.k. mowa jest nie tylko o obligatoryjnym przypadku korzyści z przestępstwa z art. 299 §1 lub 2 k.k. lub ich równowartość, ale też o przypadku przedmiotów pochodzących bezpośrednio albo pośrednio z przestępstwa. W tej sytuacji wobec całości kwot pochodzących z czynów zabronionych (w tym przypadku z uszczuplonego podatku VAT oraz nielegalnie wytwarzanego i sprzedawanego bez akcyzy paliwa), które następnie stanowiły przedmiot czynności wykonawczej przestępstw określonych w art. 299 § 1 k.k., a następnie korzyść z tych przestępstw, winien zostać orzeczony przepadek. Sąd zawęził jednak to orzeczenie, przyjmując że korzyścią poszczególnych oskarżonych jest tylko wartość uszczuplonego podatku VAT w stawce 22 % od kwoty będącej przedmiotem przestępstwa prania brudnych pieniędzy. Rozstrzygnięcie to jest niewątpliwie korzystne dla oskarżonych, a wobec braku apelacji na niekorzyść w tym zakresie nie może zostać wzruszone.

Na pełną aprobatę zasługują również ustalenia Sądu meriti i przyjęta kwalifikacja prawna czynów przypisanych J. L.i E. P. polegających na tym, że każdy z nich prowadząc działalność gospodarczą odpowiednio pod firmami (...) i (...) w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem przedłożył we właściwych urzędach Skarbowych nierzetelne deklaracje VAT – 7 i naraził tym samym Skarb Państwa na uszczuplenie należnego podatku od towarów i usług, przy czym J. L. w kwocie nie mniejszej niż 20 132 069 zł, a E. P. w kwocie nie mniejszej niż 6 907 205 zł. Nie sposób zgodzić się z zarzutami apelacji, jakoby doszło w tym zakresie do naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów i błędnych ustaleń faktycznych. Sąd meirit wyraźnie wskazuje, na jakich dowodach opiera swe ustalenia. Przede wszystkim są to wyniki kontroli skarbowych firm (...) oraz decyzje organów skarbowych, ale też dokumenty zabezpieczone w trakcie przeszukań. Na pełną aprobatę zasługuje argumentacja Sądu podniesiona w pisemnych motywach orzeczenia uzasadniająca dlaczego nie dano, co do powyższych okoliczności, wiary wyjaśnieniom J. L.i E. P.. Próby przerzucenia przez nich odpowiedzialności w zakresie tych przestępstw skarbowych na nieżyjącą K. Ł. słusznie uznano za linię obrony, która jednak nie wytrzymuje krytyki i bark jej logicznego uzasadnienia. To oskarżeni prowadząc swe firmy, nie tylko podejmowali kluczowe decyzje w zakresie dokonywanych transakcji, ale też przedkładali (do czego obligowały ich przepisy podatkowe) deklaracje VAT – 7 właściwemu urzędowi skarbowemu. W pełni prawidłowo Sąd uznał, iż zgromadzone dowody jednoznacznie wskazują, że sporządzane i przedkładane przez oskarżonych deklaracje były nierzetelne, a ich celem było uszczuplenie należnego Skarbowi Państwa podatku VAT. Mimo wezwań urzędów sprawcy nie byli w stanie okazać stosownych dokumentów uprawniających ich do określonych odliczeń. Każdy z nich wyczerpał swym zachowaniem znamiona przestępstwa z art. 56 §1 k.k.s. w zw. z art. 6 §2 k.k.s. i art. 37 §1 pkt1 i 5 k.k.s. Prawidłowo zastosowano przy tym brzmienie przepisów na dzień popełnienia czynów przez oskarżonych, jako przepisów względniejszych.

Całkowicie chybnym pozostaje zarzut obrońcy, iż nie jest możliwym zakwalifikowanie działania oskarżonych jako wypełniającego znamiona przestępstwa skarbowego z art. 56 § 1 k.k.s., albowiem z opisu czynu zarzucanego oskarżonym nie wynika na czym polegało ich zachowanie (podanie nieprawdy, zatajenie prawdy, nie dopełnienie obowiązku), lecz ograniczono się do wskazania, iż obaj oskarżeni przedłożyli nierzetelne deklaracje VAT 7, w związku z czym w ich zachowaniu opisanym w zarzucie brak jest niezbędnych znamion czynu zabronionego z art. 56 § 1 k.k.s.

Przepis art. 56 k.k.s. wiąże się ze szczególną instytucją prawa podatkowego określaną mianem tzw. samoobliczenia podatku przez podatnika, który z mocy właściwych przepisów prawa podatkowego zobowiązany jest do przeprowadzenia procedury ustalenia wysokości ciążącego na nim w danym okresie obliczeniowym zobowiązania podatkowego oraz przedstawienia organowi podatkowemu oświadczenia zawierającego dane dotyczące podstawy istnienia oraz wysokości ciążącego na podatniku zobowiązania podatkowego, a także uiszczenia tak ustalonego

podatku w przewidzianym w prawie dodatkowym terminie. Trybunał Konstytucyjny wskazał, że "podatnik dokonujący samoobliczenia podatku po pierwsze musi złożyć deklarację zawierającą oświadczenie co do faktycznie poniesionych wydatków i uzyskanych przychodów. Po drugie musi samodzielnie dokonać oceny, które z tych wydatków należy właściwie zakwalifikować jako podlegające odliczeniu" (uzasadnienie wyroku TK z dnia 12 września 2005 r., SK 13/05, OTK-A 2005, nr 8, poz. 91).

Art. 56 k.k.s. służy więc przede wszystkim zagwarantowaniu przestrzegania wynikających z prawa podatkowego obowiązków podatkowych. Istotą tego przestępstwa jest podanie danych nieprawdziwych albo też zatajenie danych prawdziwych oraz niedokonanie aktualizacji danych w sytuacji istnienia takiego obowiązku wyrażonego w ustawie podatkowej. Jest to przestępstwo skutkowe, z narażenia którego strona podmiotowa obejmuje obie postacie umyślności. Zwrot "podaje nieprawdę" odnosi się do treści deklaracji lub oświadczenia, a konkretnie przedstawianych w tych dokumentach danych dotyczących okoliczności istotnych z punktu widzenia ustalenia istnienia oraz określenia wysokości zobowiązania podatkowego.

Z punktu widzenia znamienia "podaje nieprawdę" istotne są dwa elementy: po pierwsze, kwestia rzetelności podawanych w deklaracji lub oświadczeniu danych, a więc odzwierciedlenia przez podatnika w tych dokumentach danych zgodnych z faktami; po wtóre, zagadnienie właściwej kwalifikacji pewnych okoliczności, które rzeczywiście wystąpiły

z punktu widzenia ich znaczenia dla ustalenia istnienia oraz wysokości zobowiązania podatkowego. Ustawodawca wymaga bowiem od podatnika nie tylko przedstawienia

w deklaracji lub oświadczeniu danych zgodnych z rzeczywistością, a więc przedstawienia ich w sposób rzetelny, lecz także dokonania określonej "kwalifikacji" tych danych z punktu widzenia konstrukcji danego rodzaju podatku. Oba elementy składają się na pojęcie "podanie nieprawdy", które może objawiać się albo podaniem w deklaracji lub oświadczeniu danych

w sposób nierzetelny, a więc niezgodnie z rzeczywistością, albo na przedstawieniu

w deklaracji lub oświadczeniu danych w sposób rzetelny, tj. zgodnie z rzeczywistością, lecz przy jednoczesnym przyjęciu ich niewłaściwej kwalifikacji z punktu widzenia regulacji odnoszących się do danego typu podatku. Trybunał Konstytucyjny wskazał, że oba te elementy obowiązku podatnika w zakresie złożenia deklaracji lub oświadczenia, a więc zarówno powinność podania prawdziwych, rzetelnych faktów, jak i powinność dokonania właściwej ich kwalifikacji z punktu widzenia elementów konstrukcyjnych danego typu podatku, "składają się na pojęcie podania nieprawdy w deklaracji lub oświadczeniu" (por. uzasadnienie wyroku TK

z dnia 12 września 2005 r., SK 13/05, OTK-A 2005, nr 8, poz. 91).

Tym samym ustalenie, iż oskarżeni przedłożyli nierzetelnie sporządzone deklaracje VAT – 7 jest równoznaczne z przyjęciem, że podali nieprawdę.

Kary wymierzone za te przestępstwa, to jest kara 3 lat pozbawienia wolności i 200 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości stawki dziennej na 200 zł wymierzona J. L. i kara 2 lat pozbawienia wolności i 120 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości stawki dziennej na 50 zł wymierzona, nie są karami surowymi przy uwzględnieniu kwot narażonego na uszczuplenie podatku (w przypadku J. L. ponad 20 mln zł,

w przypadku E. P. prawie 7 mln zł). Trzeba mieć przy tym na względzie okoliczności zaostrzające karę wobec obu oskarżonych, a mianowicie wielką wartość mienia

i popełnienie przestępstw w ramach zorganizowanej grupy przestępczej.

Jak już była mowa powyżej w pełni należy zgodzić się również z ustaleniami Sądu meriti w zakresie wyczerpania przez oskarżonych E. P. i T. M. znamion przestępstw skarbowych z art. 54 §1 k.k.s. w zw. z art. 6 §2 k.k.s. i art. 37 §1 pkt 1 i 5 k.k.s. (w brzmieniu z czasu popełnienia czynów, z uwagi na względniejszy charakter przepisów). Oskarżony P. w okresie od 1 stycznia 2003 roku do 25 maja 2004 roku

w C., jako właściciel Przedsiębiorstwa Handlowo – Usługowego (...)

z siedzibą w R.ul. (...), prowadząc działalność gospodarczą w S., B., K.i Z., uchylając się od opodatkowania, nie ujawnił właściwym organom faktu sprzedaży paliw silnikowych w postaci oleju napędowego, benzyny uniwersalnej U – 95 i benzyny bezołowiowej Pb – 95 będących przedmiotem opodatkowania akcyzą, czym naraził Skarb Państwa reprezentowany przez (...)Urząd Skarbowy w C.– za okres do września 2003 roku – oraz Urząd Celny w C.– za okres od października 2003 roku do kwietnia 2004 roku – na uszczuplenie podatku akcyzowego w kwocie nie mniejszej niż 724.903,09 złotych ze sprzedaży tych paliw na stacji paliw nr 2 mieszczącej się w B.przy ul. (...), natomiast oskarżony M.w okresie od 4 listopada 2003 roku do 30 czerwca 2004 roku w K.i G., woj. (...), działając w zorganizowanej grupie przestępczej, jako właściciel Przedsiębiorstwa Handlowo – Usługowego (...)z siedzibą w B., ul. (...), prowadząc działalność gospodarczą w R.przy ul. (...), działając w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem, uchylając się od opodatkowania, nie ujawnił właściwym urzędowi celnyemu faktu sprzedaży paliw silnikowych wyprodukowanych z pominięciem odprowadzenia podatku akcyzowego w postaci oleju napędowego w ilości 4.120.645 litrów oraz benzyny uniwersalnej U – 95 i bezołowiowej Pb – 95 w łącznej ilości 175.590 litrów, czym naraził Skarb Państwa reprezentowany przez Urząd Celny w K.– za okres do kwietnia 2004 roku – oraz Urząd Celny w G.– za okres od maja i czerwca 2004 roku – na uszczuplenie podatku akcyzowego w łącznej kwocie nie mniejszej niż 4.966.060 zł.

Także w tym przypadku wymierzone oskarżonym kary, a mianowicie E. P.kara 1 roku pozbawienia wolności i 80 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości stawki dziennej na 50 zł, a T. M.kara 1 roku pozbawienia wolności i 120 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości stawki dziennej na 50 zł, są w pełni adekwatne do stopnia społecznej szkodliwości ich czynów i stopnia zawinienia, a tym samym są to kary sprawiedliwe.

Przedawnieniu uległ natomiast czyn przypisany oskarżonemu M. Z.

w punkcie 30 wyroku. Został on bowiem uznany winnym tego, że w okresie od 1 stycznia 2003 roku do 25 lipca 2003 roku w O., woj. (...), działając w strukturze zorganizowanej grupy przestępczej, jako właściciel Przedsiębiorstwa Produkcyjno – Handlowo – Usługowego (...)z siedzibą w T.przy ul. (...), prowadząc działalność gospodarczą w S.przy ul. (...), działając w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem, uchylając się od opodatkowania, nie ujawnił za okres od

1 stycznia 2003 roku do 30 czerwca 2003 roku faktu sprzedaży paliw silnikowych w postaci oleju napędowego, benzyny uniwersalnej U – 95 i benzyny bezołowiowej Pb – 95, będących przedmiotem opodatkowania akcyzą, przez co naraził Skarb Państwa na uszczuplenie podatku akcyzowego w łącznej kwocie nie mniejszej niż 27.297.337 złotych, to jest o występku z art. 54 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i art. 37 § 1 pkt 1 i 5 k.k.s. w brzmieniu tych przepisów obowiązującym w dniu 30.06.2004r. Wówczas przestępstwo z art. 54 §1 k.k.s. zagrożone było karą grzywny do 720 stawek dziennych albo karą pozbawienia wolności do lat 3, albo obu tymi karami łącznie. Stosownie do art. 44 §1 pkt 1 k.k.s. karalność przestępstwa skarbowego ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło lat 5 - gdy czyn stanowi przestępstwo skarbowe zagrożone karą grzywny, karą ograniczenia wolności lub karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 3 lat. Okres ten ulega wydłużeniu o kolejne 5 lat, jeśli w okresie przewidzianym w § 1 wszczęto postępowanie przeciwko sprawcy. Przy czym wyłącznym kryterium długości terminów przedawnienia karalności przestępstw skarbowych jest zagrożenie ustawowe przewidziane w przepisie części szczególnej, przewidującym karalność danego czynu. Bez znaczenia są tu natomiast modyfikacje zagrożenia ustawowego wskutek obostrzenia albo złagodzenia kary.

Bieg przedawnienia przestępstwa skarbowego polegającego na uszczupieniu lub narażeniu na uszczuplenie należności publicznoprawnej rozpoczyna się z końcem roku, w którym upłynął termin płatności tej należności (art. 44 §3 k.k.s.).

M. Z. miał obowiązek obliczać

i wpłacać akcyzę w terminie do 25 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek podatkowy (art. 21 ustawy z dnia 6 grudnia 2008r. o podatku akcyzowym). Tak więc za czerwiec 2003r. miał dokonać zapłaty do 25 lipca 2003r. Z końcem 2003r. rozpoczął się więc bieg 5 letniego okresu przedawnienia o czyn z art. 54 §1 k.k.s., wydłużonego stosownie do treści art. 44 §5 k.k.s. o kolejne 5 lat. Z końcem 2013r. nastąpiło więc przedawnienie karalności tego czynu. Dlatego też Sąd Apelacyjny uchylił rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 30 wyroku i w oparciu o art. 17 §1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 113 §1 k.k.s. umorzył postępowanie jego kosztami obciążając Skarb Państwa.

Prawidłowo przypisano M. Z. popełnienie występku z art. 270 §1 k.k. Z właściwie zgromadzonego i ocenionego materiału dowodowego wynika bowiem, że w okresie od maja do sierpnia 2003 roku w S., jako właściciel Przedsiębiorstwa Produkcyjno – Handlowo – Usługowego (...) z siedzibą w T. posługiwał się sfałszowanym świadectwem (...) Centrum (...) w C. dotyczącym oleju napędowego B nr partii 200-36, które na potwierdzenie źródła pochodzenia i jakości oleju napędowego dostarczył wraz ze sprzedawanym paliwem swoim kontrahentom – to jest firmom: (...) w O., PHU (...) w P., (...) w P. i (...) Z. S. w P.. W tym zakresie bezsporny pozostaje świadectwo jakości paliwa było sfałszowane (Centrum (...) Analitycznego (...)) w C. takiego dokumentu nie wystawiło), a zeznania świadków (to jest przedstawicieli wymienionych firm) wskazują, iż było im ono przez oskarżonego dostarczane wraz ze sprzedawanym olejem napędowym dla potwierdzenia źródła jego pochodzenia i jakości.

Kara 1 roku pozbawienia wolności wymierzona M. Z. za ten czyn nie może być uznana za surową, przy uwzględnieniu wielości firm, wobec których oskarżony posługiwał się sfałszowanym dokumentem, jak też przy uwzględnieniu co zamierzał przy jego pomocy osiągnąć.

Na skutek umorzenia postępowania wobec M. Z. o czyn objęty punktem 30 wyroku z uwagi na upływ okresu przedawnienia zaistniała konieczność uchylecie rozstrzygnięć dotyczących kar łącznych grzywny i pozbawienia wolności, jak też orzeczenia nowej kary łącznej pozbawienia wolności. Wobec M. Z. zachowały aktualność skazania na kary: 2 lat pozbawienia wolności - za czyn z art. 258 §1 k.k., 2 lat pozbawienia wolności i 100 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości stawki dziennej na 50 zł- za czyn z art. 299 §1 i 5 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k. oraz 1 roku pozbawienia wolności za czyn z art. 270 §1 k.k. Tak więc dolna granica wymierzenia kary łącznej pozbawienia wolności wynosiła 2 lata, a górna lat 5. Sąd Apelacyjny uwzględniając zarówno zbieżność czasową pomiędzy przestępstwami, jak też ich podobny charakter i cel uznał za zasadne zastosowanie zasady asperacji w postaci zbliżonej do absorpcji i wymierzył oskarżonemu karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Zdaniem Sądu kara w tym rozmiarze należy spełni swe funkcje tak w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej. Będzie stanowić dla sprawcy dostateczną dolegliwość za popełnione przez niego występkę nacechowane znacznym stopniem społecznej szkodliwości i pozwoli na jego pełną i prawidłową resocjalizację, by opuszczeniu zakładu karnego przestrzegał porządku prawnego i nie powrócił już na drogę przestępstwa.

W pełni prawidłowe były także ustalenia Sądu I instancji w zakresie czynów przypisanych E. P. i T. M., a polegających na sprzedaży przez nich oleju napędowego oraz benzyny bezołowiowej nie spełniających ustawowych wymagań jakościowych.

W czerwcu 2004 r. w B., na Stacji Paliw mieszczącej się przy ul. (...)należącej do Przedsiębiorstwa Handlowo – Usługowego (...)E. P., pobrano z dystrybutorów do analizy paliwo. Jak się okazało nie spełniało ono ustawowych wymagań jakościowych.

Analogiczna sytuacja miała miejsce w czerwcu 2004r. na terenie bazy paliw w R.należącej do Przedsiębiorstwa Handlowo – Usługowego (...)T. M.. Tu również sprzedawane paliwo nie spełniało wymagań jakościowych. Uwzględniając zgromadzony materiał dowodowy, fakt, że oskarżeni uczestniczyli w procederze nielegalnego blendowania paliw, które następnie sprzedawali również na terenie stacji do nich należących nie sposób zasadnie twierdzić, iż nie mieli świadomości, iż sprzedawane przez nich paliwo nie spełnia norm jakościowych. Prawidłowo Sąd I instancji przyjął, że wyczerpali swym zachowaniem znamiona przestępstwa z art. 23 ust. 1 ustawy z dnia 23 stycznia 2004 roku o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych (Dz. U. nr 34, poza. 293). Ustawa ta zawiera bowiem korzystniejsze rozstrzygnięcia, niż obowiązująca w chwili orzekania ustawa z dnia 25 sierpnia 2006 roku o systemie monitorowania i kontroli jakości paliw (Dz.U. nr 169 poz. 1200). Występki jakich dopuścili się sprawcy opisane są w obu ustawach w taki sam sposób podobnie, jak zagrożenia karami. Jednak ustawa z 2004 roku nie określa dolnej granicy kary grzywny, podczas gdy ustawa z 2006 roku granicę tę ustala na kwotę

50 000 zł. Skazując E. P. i T. M. za ich czyny na kary po 50 000 zł, Sąd I instancji miał w polu widzenia wszystkie okoliczności tak obciążające, jak i łagodzące, co wynika z pisemnych motywów wyroku.

Zamykając tę część rozważań dotyczącą oskarżonych I. Z., J. L., E. P., T. M. i M. Z. należy podkreślić, iż wymierzone poszczególnym oskarżonym kary łączne tak pozbawienia wolności, jak i grzywny, podobnie jak kary jednostkowe nie noszą cech rażącej surowości.

I. Z. Sąd meriti wymierzył karę łączną 3 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności z zaliczeniem na jej poczet okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 30 czerwca 2004 roku do 11 marca 2005 roku.

J. L. Sąd meriti wymierzył karę łączną 4 lat pozbawienia wolności z zaliczeniem na jej poczet okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 12 września 2005 roku do 13 grudnia 2005 roku.

E. P. Sąd meriti wymierzył karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności z zaliczeniem na jej poczet okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 1 lipca 2004 roku do 11 marca 2005 roku.

T. M. Sąd meriti wymierzył karę łączną 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności z zaliczeniem na jej poczet okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 30 czerwca 2004 roku do 11 marca 2005 roku.

Wymiar kary łącznej odnośnie M. Z. został omówiony powyżej, z uwagi na jej orzeczenie przez Sąd odwoławczy.

Sąd I instancji stanął na słusznym stanowisku, iż zasadnym będzie stosowanie wobec wszystkich oskarżonych częściowej absorpcji. Wszystkie przestępstwa, których się dopuścili związane były z działaniami i przynależnością do zorganizowanej grupy przestępczej. Popelnili je w podobnych okresach. Jednak nie sposób nie dostrzec, iż godziły one w różne dobra, jak pewność i bezpieczeństwo obrotu gospodarczego, kwestie podatkowe. Dlatego też zastosowanie pełnej absorpcji nie byłoby uzasadnione.

Zarówno w doktrynie jak i w orzecnictwie podkreśla się, że niezależnie od możliwości zastosowania przy wymiarze kary łącznej zasady pełnej absorpcji, asperacji jak i zasady pełnej kumulacji, oparcie wymiaru kary na zasadzie absorpcji lub kumulacji traktować należy jako rozwiązanie skrajne, stosowane wyjątkowo i wymagające szczególnego uzasadnienia. Natomiast priorytetową zasadą wymiaru kary łącznej powinna być zasada asperacji (tak m.in. A. Marek: Komentarz, Kodeks karny, Warszawa 2004 rok s. 293; wyrok SN z dnia 2 grudnia 1975 roku Rw 628/75, OSNKW 1976/2/33, wyrok SA w Katowicach z dnia 13 listopada 2003 roku, II AKa 339/03).

Jeszcze raz należy podkreślić, iż wymierzone oskarżonym kary nie noszą cech rażącej surowości. Pamiętać bowiem należy, iż o rażącej niewspółmierności kary w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. można mówić jedynie wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowo stosowanych dyrektyw wymiaru kary do tego stopnia, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby "rażąco" niewspółmierną - to jest w stopniu niedającym się wręcz zaakceptować (tak m.in. wyrok SA w Katowicach z dnia 6 września 2012r., II AKa 325/12, wyrok SA w Gdańsku z dnia 4 grudnia 2012r., II AKa 374/12, wyrok SA w Lublinie z dnia 28 lutego 2013r., II AKa 21/13).

Z analogiczną sytuacją mamy do czynienia co do orzeczonych wobec oskarżonych J. L., E. P. i T. M. kar łącznych grzywny. Zwrócić tu należy uwagę w pierwszej kolejności na fakt, iż sprawcy z przestępczego procederu czerpali ogromne zyski, co nie mogło nie znaleźć odzwierciedlenia w orzeczonych karach grzywny. Kary te uznać należy za w pełni wyważone. Przy ich wymiarze uwzględniono wobec każdego ze sprawców wszystkie okoliczności obciążające i łagodzące i także zastosowano zasadę asperacji w formie zbliżonej do absorpcji. Szczególnie widoczne jest to w przypadku osoby J. L., wobec którego orzeczono karę łączną 220 stawek dziennych grzywny, podczas gdy Sąd mógł poruszać się w granicach od 200 do 300 stawek dziennych. W przypadku E. P. i T. M. kary łączne grzywny oscylują w górnych granicach przewidzianych przepisami k.k.s. (wobec E. P. orzeczono karę 1050 stawek dziennych grzywny przy

uwzględnieniu wysokości stawki dziennej na 50 zł, a wobec T. M.1050 stawek dziennych grzywny przy uwzględnieniu wysokości stawki dziennej na 50 zł). Jednak i w przypadku tych oskarżonych nie można uznać, by były to kary surowe. Łączeniu bowiem wobec obu tych oskarżonych podlegały oprócz kar grzywny orzeczonych za przestępstwa skarbowe i „pranie brudnych pieniędzy” kary 50 000 zł grzywny orzeczone za sprzedaż paliw nie spełniających wymogów jakościowych. Sąd meriti w pełni prawidłowo dokonał zamiany tych kar z przeliczeniem na stawki dzienne i wymierzył karę łączną w stawkach dziennych. Prawidłowo również, przy uwzględnieniu sytuacji majątkowej poszczególnych oskarżonych, zróżnicowano wysokości stawek dziennych grzywny.

Nie ma racji prokurator stawiając zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegającego na wyrażeniu nietrafnego poglądu, że oskarżonemu J. B. (1) nie można przypisać sprawstwa występku z art. 239 § 1 k.k., podczas gdy

z dowodów zgromadzonych w sprawie - a w szczególności zeznań świadka B. J., niespójnych i nielogicznych wyjaśnień samego oskarżonego oraz okoliczności przeszukania przeprowadzonego w miejscu jego zamieszkania podczas którego wydał on polecenie usunięcia dokumentacji dotyczącej sprzedawanych komponentów a także z okoliczności powyższej sprawy potwierdzających, że J. B. (1) doskonale zdawał sobie sprawę z tego w jakim celu wykorzystywane są sprzedawane przez niego komponenty chemiczne i że działalność prowadzona przez nabywające je firmy jest sprzeczna z obowiązującymi przepisami prawa i tym samym działał w celu utrudnienia prowadzonego postępowania

o sygnaturze V Ds. 18/04/S - wynika w sposób nie budzący wątpliwości, że oskarżony swoim działaniem zmierzał między innymi do zatarcia śladów przestępstw popełnionych przez inne osoby. Uniewinnienie oskarżonego J. B. (1) od zarzutu popełnienia występku z art. 239 §1 k.k. było bowiem ze wszech miar słuszne. Istota przestępstwa poplecznictwa polega na utrudnianiu lub udaremnianiu postępowania karnego przez udzielenie sprawcy przestępstwa pomocy w celu uniknięcia odpowiedzialności karnej, a więc objęte poplecznictwem zachowanie polegać może na ukrywaniu sprawcy, zacieraniu śladów itp. Sprawca musi obejmować swoją świadomością, iż udziela pomocy sprawcy przestępstwa i że pomoc ta powoduje lub może spowodować utrudnianie lub udaremnianie postępowania karnego (zamiar bezpośredni i ewentualny). Bezspornym jednak jest, iż podmiotem nie może być jednak sam sprawca, który podejmuje działania zmierzające do uniknięcia przez niego odpowiedzialności karnej (np. zaciera ślady przestępstwa), a dotyczy to również pomocy udzielonej współsprawcy tego przestępstwa (tak Marek, Komentarz, s. 524, wyrok SN z 7 czerwca 1979 r., II KR 99/79, OSNKW 1979, nr 9, poz. 94, wyrok SN z 19 maja 2010 r., V KK 122/09, OSNwSK 2010, nr 1, poz. 1049). Oskarżyciel publiczny nie tylko nie był w stanie wskazać osób, którym J. B. (1) miałby udzielać pomocy celem uniknięcia odpowiedzialności, ale nawet w zarzutach apelacyjnych wyraźnie wskazał, iż osoba ta zdawała sobie sprawę w jakim celu wykorzystywane są sprzedawane przez niego komponenty chemiczne i że działalność prowadzona przez nabywające je firmy jest sprzeczna z obowiązującymi przepisami prawa. Tym samym oskarżony miał pełne prawo obawiać się, iż to działania organów ścigania wymierzone są w jego osobę. Podjęte działania miały więc na celu uniknięcie ewentualnej odpowiedzialności przez niego samego, a tym samym nie może ponosić odpowiedzialności z art. 239 §1 k.k.

Jak na wstępie zostało zaznaczone nie ma racji również obrońca oskarżonego E. Ś.kwestionując wyrok odnośnie swojego klienta. W tym przypadku Sąd meriti dokonał pełnych i prawidłowych ustaleń faktycznych właściwie oceniając zgromadzone dowody. Podobnie dokonana kwalifikacja prawna, jak też wymiar kary zasługują na pełną aprobatę. Bezspornym w sprawie pozostaje, że 30 czerwca 2004r. na terenie bazy przy ul. (...)w S.została przeprowadzona kontrola przez przedstawicieli Instytutu (...)w K.. Zostały pobrane próbki z trzech spośród czterech zbiorników naziemnych oraz ze wszystkich trzech dystrybutorów paliwa podłączonych do zbiorników podziemnych. Pobrane próbki nie spełniały wymagań określonych przepisami dla benzyn silnikowych i oleju napędowego (w tym zakresie dowody nie są kwestionowane). Obrona zarzuca natomiast naruszenie prawa procesowego poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, co doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych. E. Ś.wyjaśnił bowiem, iż zabezpieczone do badań laboratoryjnych paliwo nie było jego własnością. Dzierżawił bowiem zbiorniki firmom (...). Wprawdzie 15 czerwca 2004r. wypowiedział firmie (...)dzierżawę, ale firma ta zbiorników nie opróżniła. Sąd I instancji w pełni zasadnie nie dał wiry tym wyjaśnieniom. W bardzo obszernych pisemnych motywach wskazał dlaczego wyjaśnienia oskarżonego nie zasługują na wiarę. Z tą argumentacją w pełni należy się zgodzić. Jak bowiem świadczą wzajemnie się potwierdzające dowody, którym dano wiarę, E. Ś.w pełni świadomie uczestniczył w procedurze

blendowania paliw, jaki miał miejsce na terenie jego bazy. Świadczą o tym chociażby zeznania J. K., A. N., A. P., czy J. G.. Negocjowali oni warunki współpracy właśnie z oskarżonym, którego uważali za przedstawiciela firm (...). Ponadto nawet przy założeniu, iż E. Ś.dzierżawił zbiorniki na paliwo firmom (...)to jednoznacznie z załączonych umów wynika, iż w czerwcu 2004r. to on dysponował co najmniej dwoma zbiornikami naziemnymi o pojemności 500 metrów sześciennych oraz co najmniej dwoma zbiornikami podziemnymi. Próbki zostały natomiast pobrane z 3 zbiorników naziemnych i z wszystkich zbiorników podziemnych. Tym samym nawet w tych okolicznościach oskarżony dopuścił się popełnienia przestępstwa z art. 23 ust. 1

i 2 ustawy z dnia 23 stycznia 2004 roku o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych (Dz. U. nr 34, poza. 293) w zw. z art. 11§2 k.k. Na pełną akceptację zasługuje tu również przyjęta przez Sąd kwalifikacja prawna czynu. Sprawca bowiem nie tylko sprzedawał złej jakości paliwo klientom zewnętrznym, ale też na terenie bazy z dystrybutorów tankowane były samochody należące do jego firmy. Zgodzić się również należy z rozważaniami odnośnie zastosowania przepisów ustawy z dnia 23 stycznia 2004r., a więc z chwili popełnienia czynu, a nie z dnia 25 sierpnia 2006r. o systemie monitorowania i kontroli jakości paliw. Jakkolwiek brzmienie przepisów penalizujących zachowanie oskarżonego w obydwu ustawach jest w zasadzie tożsame, to jednak z uwagi na fakt, iż ustawa z dnia 25 sierpnia 2006r. ustala kwotę 50 000 zł, jako dolny próg kary grzywny, podczas gdy ustawa z dnia 23 stycznia 2004r. tego progu nie przewiduje, słusznie została ona uznana za względniejszą. Wymierzona E. Ś.za jego czyn kara 80 000 zł grzywny nie może zostać uznana za karę surową. Uwzględniając okoliczności sprawy Sąd należycie rozważył tu wszystkie okoliczności tak łagodzące, jak i obciążające. Z katalogu kar wybrał tę o charakterze wolnościowym, a dodatkowo przy określeniu górnej granicy kary grzywny na 500 000 zł wymierzył karę zdecydowanie odbiegającą od tej kwoty. Dlatego też rozstrzygnięcie w tym zakresie, jako w pełni prawidłowe zostało utrzymane w mocy.

Apelacje obrońcy oskarżonego G. W.odnośnie skazania go za przestępstwo z art. 258 §1 k.k., to jest udział w zorganizowanej grupie przestępczej oraz prokuratora od uniewinnienia tegoż oskarżonego od zarzutu popełnienia występku z art. 270 §3 k.k. okazały się o tyle skuteczne, że w ich wyniku koniecznym stało się uchylenie zaskarżonego wyroku wobec G. W.i to zarówno w zakresie jego skazania za czyn z art. 258 §1 k.k., jak i jego uniewinnienia od czynu z art. 270 §3 k.k. i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Częstochowie.

Wobec oskarżonego W. nie sposób uznać, że Sąd I instancji dokonał pełnych i prawidłowych ustaleń faktycznych. Przede wszystkim brak jest odniesienia się do dowodów zawartych w tomie V materiałów niejawnych, które mogą mieć istotne znaczenia w kontekście oceny dokonanej w zakresie wypełnienia przez oskarżonego bądź nie, znamion występku z art. 270 §3 k.k.

Istotne zastrzeżenia budzi również argumentacja użyta dla uzasadnienia świadomego udziału oskarżonego w strukturach zorganizowanej grupy przestępczej, której celem było dokonywanie przestępstw przeciwko mieniu, obrotowi gospodarczemu, przestępstw karnych – skarbowych, ale też przestępstw przeciwko wiarygodności dokumentów, przy jednoczesnym uniewinnieniu od zarzutu popełnienia występku z art. 270 §3 k.k. Ewidentnie wyczuwalny jest tu swego rodzaju dysonans.

Sąd winien po przeprowadzeniu postępowania dowodowego w zakresie dotyczącym oskarżonego W.w sposób niejako zbiorczy dokonać oceny zgromadzonego materiału mając jednocześnie w polu widzenia obydwa stawiane mu zarzuty. Oczywiście nie można wykluczyć sytuacji, iż zgromadzone dowody dadzą podstawy do skazania G. W.tylko za jeden z zarzucanych mu czynów, ale wymagać to będzie wnikliwych rozważań. Sąd musi mieć w polu widzenia również to, iż aby przypisać G. W.popełnienie przestępstwa z art. 258 §1 k.k. należy mu wykazać nie tylko posiadanie wiedzy w zakresie istnienia takowej grupy, ale też co najmniej godzenie się z uczestnictwem w jej strukturach. Podmiotowym warunkiem odpowiedzialności za omawiane przestępstwo jest bowiem wina umyślna w formie zamiaru bezpośredniego lub quasi-ewentualnego, który zachodzi, gdy sprawca nie ma pewności co do przestępnego charakteru zorganizowanej grupy, w której uczestniczy, godząc się z taką możliwością. Odpowiedzialność za udział w związku albo zorganizowanej grupie przestępczej lub terrorystycznej opiera się na przynależności, niezależnie od pełnionych funkcji. Uczestnik nie musi więc brać udziału w konkretnym przestępstwie popełnionym przez grupę lub związek, wystarczy świadoma przynależność do tego związku lub zorganizowanej grupy, z którą wiąże się poddanie panującej

w niej dyscyplinie i gotowość do uczestniczenia w prowadzonej działalności przestępczej (tak J. Wojciechowski, Komentarz, s. 489 oraz wyrok SA w Łodzi z dnia 30 września 1999 r., II AKa 226/98, Biul. Prok. Apel. 199, nr 9).

Z analogiczną sytuacją mamy również do czynienia wobec oskarżonego R. S.. Jest on jedyną osobą, z grona podmiotów zewnętrznych – od których oskarżeni kupowali komponenty, jaka została skazana za udział w zorganizowanej grupie przestępczej. Zgodzić w tym przypadku trzeba się z podniesionymi w apelacji obrońcy oskarżonego zarzutami, iż doszło do naruszenia art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., polegającego na braku jednoznacznego wskazania w „ustaleniach faktycznych” zaskarżonego wyroku konkretnych zachowań oskarżonego, korespondujących z opisem czynów przypisanych, poprzez które miały zostać zrealizowane przedmiotowe i podmiotowe znamiona przypisanych mu w wyroku przestępstw. Uzasadnienie wyroku w zakresie czynów przypisanych R. S. uniemożliwia stwierdzenie zarówno jakimi motywami kierował się Sąd podejmując decyzje, jak też co legło u podstaw określonych rozstrzygnięć. To z kolei uniemożliwiło kontrolę odwoławczą zapadłego wobec tegoż oskarżonego wyroku i musiało skutkować jego uchYLENIEM i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Częstochowie.

Sąd I instancji ustalił m.in. na podstawie wyjaśnień R. S., iż był on prezesem firmy (...), której jedynym udziałowcem była firma (...) z siedzibą w D.. Organizował on dystrybucję oleju napędowego i olejów opałowych tak hurtową, jak i detaliczną. Produkty te były również dostarczane firmom (...).

Sąd nie dał jednak wiary oskarżonemu co do faktu, że nigdy nie dokonywał działań sprzecznych z prawem i nie posiadał wiedzy o blendowaniu paliw na terenie bazy w S.. Oparł się w tym zakresie na uzyskanych w toku operacyjnej kontroli rozmowach telefonicznych pomiędzy oskarżonym, a I. Z. znajdujących się w materiałach niejawnych. Rzeczywiście w tych materiałach znajdują się zapisy tychże rozmów. Sąd I instancji nie przeprowadził jednak w ogóle ich analiz (oczywiście takowa również winna być utajniona). Jej brak uniemożliwia ustosunkowanie się do podniesionych w apelacji zarzutów. Rozmowy te de facto mają również świadczyć o winie oskarżonego i to zarówno w zakresie wyczerpania przez niego znamion przestępstwa z art. 258 §1 k.k., jak i znamion przestępstwa z art. 18 §3 k.k. w zw. z art. 299 §1, 5 i 6 k.k. przy zast. art. 65 §1 k.k. Pozostałe dowody, które zostały wskazane przez Sąd jako podstawa ustaleń faktycznych, a to zeznania J. B. (2), zabezpieczone dokumenty, protokoły oględzin, świadczą tylko o sprzedaży przez firmę oskarżonego firmą (...)

i (...)olejów napędowego i opałowego oraz toluenu, co było przedmiotem działalności tych firm i samo w sobie nie stanowi przestępstwa. Tym samym skoro ustalenia w zakresie winy nastąpiły w oparciu o rozmowy telefoniczne to niezbędnym jest wnikliwa i wręcz drobiazgowo analiza ich treści, która nie została przeprowadzona.

Ponownie rozpoznając sprawę Sąd I instancji musi poczynić stosowne ustalenia i rozważania, czy zgromadzone dowody pozwalają w pierwszej kolejności na przyjęcie, czy R. S. dostarczając produkty firmą (...) miał świadomość, iż są one wykorzystywane do nielegalnego wytwarzania paliw, które następnie podlegają sprzedaży. Jednak nawet takie ustalenie nie będzie jeszcze wystarczające do przypisania mu udziału w strukturach zorganizowanej grupy przestępczej. Jak bowiem była mowa powyżej w odniesieniu do oskarżonego G. W., Sąd musi wskazać, na czym opiera ustalenia, iż R. S. wiedział, iż nielegalnego wytwarzania paliw dokonują osoby w ramach zorganizowanej grupy i co najmniej godził się na fakt uczestnictwa w jej strukturach.

Kolejną kwestią, która będzie wymagała wnikliwej analizy jest problematyka pomocnictwa do „prania brudnych pieniędzy” przez R. S.. W przypadku tego oskarżonego mamy bowiem do czynienia z sytuacją odmienną niż wobec pozostałych oskarżonych o to przestępstwo. R. S. przyjmował bowiem na konto swej firmy wpłaty za towar, którym w sposób legalny handlował.

Oczywiście, przy założeniu, iż uczestniczył w strukturach zorganizowanej grupy przestępczej, można rozważać, czy przyjmując zapłatę za dostarczony towar mając pełną świadomość, iż pieniądze pochodzą z nielegalnego źródła, tym samym nie uczestniczył w procederze ich „prania”. Wymaga to jednak oceny materiału dowodowego pod tym kontem, która nie została przez Sąd I instancji przeprowadzona.

Dlatego też wyrok wobec oskarżonego G. W.w punktach 33 – 37 i wobec oskarżonego R. S.w punktach 39 – 44 został uchylony, a sprawę w tej części przekazano do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Częstochowie.

Sąd apelacyjny zasądził również od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. K.– Kancelaria Adwokacka w C.kwotę 885,60 zł (w tym 23% podatku VAT) tytułem nieopłaconych kosztów obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu E. P.w postępowaniu odwoławczym. Oskarżonych J. L., I. Z., E. P., T. M., M. Z.i E. Ś.zwolnił od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, wydatkami postępowania odwoławczego w całości obciążając Skarb Państwa.